

*“I think my sexuality is deeply
misunderstood and extremely
tragic”*

Et kvalitativt studie af ikke-udøvende pædofile

Specialet er udarbejdet af:
Annika Bach Nielsen
20180301

Pernille Sørensen
20156145

Vejleder:
Inger Glavind Bo

Antal anslag: 191.543
Afleveret juni 2020

Summary

This thesis is a qualitative study about pedophiles who do not act on their sexual attraction towards children. The study is based on a phenomenological and social constructivist basis and the scientific methods are mainly adaptive, which means we switch between a theoretical and an empirical point of view.

The data which this thesis is based upon are qualitative interviews with eight self-defined non-offending pedophiles, and a questionnaire targeting random community citizens. We have come into contact with the eight pedophiles through an online forum called VirPed, which is why our informants come from all over the world. To come in contact with the community citizens, we shared the questionnaire on our social media; Facebook and LinkedIn.

With these kinds of data we get personal perspectives that give us an insight into what it is like to live with a deviant sexuality as well as we get knowledge about dominant discourses surrounding pedophilia. In this assignment we want to study, how the dominating discourses influence the non-offending pedophiles in their everyday life and their possible desire for seeking support and what effect these factors have on the social work in this field.

We conclude that the pedophiles do feel the need for support and guidance regarding their sexual attraction towards children. However, we have found that the need for support is not in relation to prevent child abuse but more specific in reference to the consequences that follow with a deviant sexuality, due to the fact that many of the pedophiles feel loneliness and isolation in relation to their sexuality, because of the stigma surrounding pedophilia. Actually we found there is two discourses about pedophilia; one where the public is very negative about pedophilia in general, and one more neutral and factual discourse. We find it relevant that the pedophiles get knowledge of this neutral discourse, because we in our thesis found that it is the stigma and negative discourse surrounding pedophiles that cause deep frustrations and considerations telling others and seeking help. Furthermore we can conclude that it is important that we do not consider pedophiles and child offenders as one and the same, hence the non-offending will not battle the same stigma as child molesters. Therefore it is important that pedophiles can seek help, without it has any relation to child molestation, so that the non-offending pedophiles more freely can seek support without being compared to offenders. In relation to this, the social work in the field have to have focus on how the problem is expressed.

Fra en pædofil til en anden:

“Never judge yourself for your sexuality. You are not in control of what you do and don’t find sexually attractive, but how you act and don’t act are entirely your choice. If you have not harmed anyone, you are not a bad person. All of that said, this is more than likely going to be a terrible experience for you. You will likely live a life dealing with a lot of pain and misery because of these attractions, and while that’s entirely unfair, it’ll be your burden to deal with. Achieving happiness may be possible, but it will take a lot work and dedication, and may partly come down to luck. Some of the best things you can ever do for yourself regarding your attractions are to find others like yourself who are responsible and who can support you through this. Additionally, you may have to live with this very unfortunate sexuality, but that does not mean you should be deprived of any sexual satisfaction. If you find that you are additionally attracted to adults, pursue that. Whether you are or not, feel free to seek and achieve whatever sexual fulfillment you can without causing harm to yourself or others.” (Johannes, 31. marts, 2020)

Denne udtalelse er fra en ikke-udøvende pædofil, som i forbindelse med dataindsamlingen ønskede at give et råd til pædofile, der er nye i erkendelsen af deres seksualitet. Citatet sætter i høj grad rammen for det følgende projekt.

Indholdsfortegnelse

Indledning	5
Problemfelt	7
Hvem er de pædofile	7
Det sociale arbejde vedrørende pædofile i Danmark	9
Eksisterende forskning	10
Problemformulering	14
Operationalisering af ikke-udøvende pædofile	14
Ikke-udøvende pædofile som genstandsfelt for det sociale arbejde	16
Teori	18
Diskurs	18
Skammens kompas.....	19
Stigma.....	20
Håndtering af stigma gennem informationskontrol.....	21
Relevansen af den teoretiske kombination.....	21
Metodiske overvejelser i arbejdet med et lukket felt	23
Grundstenene i den metodiske tilgang	23
Videnskabsteoretiske overvejelser	25
Internetforskning - en ny mulighed i den moderne verden	28
Adgang til en stigmatiseret gruppe	29
Online interview - Når ansigt til ansigt relationen forsvinder	31
Opsporing af italesættelsen af pædofili	34
Survey som kvalitativ tilgang	35
Kvalitetskriterier.....	37
Analysestrategi	38
Præsentation af deltagere	39
Analysen	43

Analysedel 1 - Diskurser omkring pædofile	43
Seksualitetens indtog i det senmoderne samfund	43
Pædofili som historisk fænomen	45
Dominerende diskurser	47
Samfundsforståelsen fra de pædofiles synspunkt	49
Delkonklusion.....	52
Analysedel 2 - De pædofiles oplevelse af egen seksualitet.....	53
Ikke-udøvende pædofile som en stigmatiseret gruppe	53
Håndtering af stigmaet.....	55
Den skamfulde pædofile.....	60
Delkonklusion.....	65
Analysedel 3 - Det sociale arbejde.....	67
Det egentlige fokus for det sociale arbejdes felt.....	67
Diskursens betydning for det sociale arbejde	70
Refleksioner over det sociale arbejde i praksis.....	71
Delkonklusion.....	76
Konklusion.....	77
Diskussion	79
Litteraturliste	81

Indledning

Med denne undersøgelse ønsker vi at sætte fokus på en gruppe, som ofte negligeres i den offentlige debat, når det vedrører pædofile; nemlig de ikke-udøvende. Projektet er en kvalitativ undersøgelse af den aktuelle samfundsforståelse omkring pædofili samt en gruppe ikke-udøvende pædofiles egne fortællinger og oplevelser for at få en forståelse af, hvilken rolle det sociale arbejde skal have i henhold til denne gruppe for at forebygge eventuelle seksuelle overgreb mod børn og unge.

Det er ikke en sjældenhed, at vi i nyhederne støder på overskrifter, som indbefatter ordet ”pædofil”, når vi hører om seksuelle overgreb begået mod børn og unge. Faktisk konfronteres vi oftest med begrebet i tilfælde, hvor overgreb allerede har fundet sted, eller når nye tiltag omkring pædofile dukker op. Særligt ser vi ved en hurtig søgning på henholdsvis DR og TV2, at udtrykket ”*Dømt for pædofili*” tidligere løst er blevet brugt i medierne i sager om seksuelle overgreb mod børn, ligesom vi i den nylige debat omkring børnesexdukker ser, at udtryk som ”*pædofili skal stoppes*” og ”*pædofili [...] skulle bekæmpes med alle tænkelige midler*” bliver anvendt hos politikerne (Folketinget, 2020). Der synes altså at eksistere en forståelse af, at alle, som har forgrebet sig på børn, er pædofile, hvilket er opsigtsvækkende, når undersøgelser viser, at dette bestemt ikke er tilfældet. Psykolog Karen Pallesgaard Munk udtaler blandt andet, at: ”*De fleste pædofile handler ikke på deres tilskyndelser. De praktiserer faktisk ikke*”, ligesom hun i en undersøgelse har vist, at kun hver femte børnemisbruger er pædofil (Ledegaard et al., 2018)(Koldbye, 2008). På samme vis har Kriminalforsorgen ligeledes i en opgørelse over personer dømt for sædelighedskriminalitet mod børn fra 2006-2009 vist, at blot 24% af de dømte opfyldte de egentlige kriterier for pædofili (Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 16). Derfor undrer det os, at der i medierne synes dette lighedstegn mellem børnekrænker og pædofil. Som Red Barnet i deres rapport *Når voksne krænker* udtaler det, så kunne man med fordel ”*blive bedre til at skelne mellem en pædofil person og et pædofilt overgreb, idet de to ting ikke nødvendigvis betinger hinanden*” (Rangstrup, 2011, s. 9).

I dag synes det dog, at denne negative ordlyd omkring pædofile som personer, der alene forgriber sig på børn, er ved at ændre sig. På trods af at pædofili stadig ukritisk kobles til sager omkring seksuelle overgreb mod børn, ser vi dog også i medierne en tendens til, at pædofile nu også betragtes som personer, som ikke nødvendigvis handler på deres seksualitet, og at også de skal have mulighed for at modtage behandling uden fordømmelse. Titler som ”*Tabu om pædofili skaber flere overgreb mod børn*” og ”*Pædofile opgiver i stort omfang at få hjælp*” er

nogle af de artikeloverskrifter, vi den seneste tid har set i medierne omkring emnet pædofili, hvilket netop flytter fokuset fra pædofile som monstre til nærmere at nuancere det, at det negative syn på denne gruppe kan give bagslag ved eksempelvis at øge antallet af overgreb på børn. Med dette får det nu en plads i debatten, at selve forståelsen af pædofile i mange sammenhænge er misforstået, og at denne tabuisering og negative forståelse af pædofile er bidragende til, at færre søger behandling (Ledegaard et al., 2018)(Jyllands Posten, 2019). Men hvordan oplever de pædofile egentlig selv omtalen om dem? Og hvilken betydning får det for deres ønske om at søge støtte?

Med dette projekt ser vi muligheden for netop at undersøge, om og i så fald hvordan samfundsforståelsen af pædofili påvirker de pædofile og deres ønske om at søge støtte. Undersøgelsen har således til formål at skærpe fokuset på dette emne og bidrage til en afstigmatisering af ikke-udøvende pædofile for at forbedre forudsætningerne for det sociale arbejde med pædofile, for på sigt at sikre livskvaliteten hos de ikke-udøvende pædofile selv samt at mindske antallet af overgreb mod børn.

Problemfelt

Vi vil i dette indledende afsnit afgrænse feltet omkring pædofili for på den måde at kunne præcisere den endelige problemformulering. Vi vil derfor i nedenstående præsentere en mere dybdegående forståelse af, hvem de pædofile er, samt den sociale kontekst disse mennesker befinder sig i. Her finder vi det relevant at belyse de juridiske samt kliniske rammer omkring målgruppen, ligesom vi slutteligt vil fokusere på de sociale tilbud, der eksisterer i en dansk kontekst.

Hvem er de pædofile

Helt overordnet er pædofili er en betegnelse, som benyttes om voksne, der har en seksuel præference mod børn, der aldersmæssigt befinder sig i perioden før, under eller lige efter kønsmodningen (Rangstrup, 2011, s. 9).

Som blandt andet psykolog Dawn Fisher har belyst, eksisterer der en typisk forestilling af de pædofile som værende *beskidte gamle mænd i trenchcoat, som blotter dem selv* (Fisher, 1994, s. 1). Dette understøttes ligeledes af Red Barnet, som præsenterer en forestilling om den typiske seksuelle krænker som en *“børnelokkertype”*. Dog argumenteres der begge steder for, at virkeligheden er en anden, da sådanne personer typisk ikke vil få lov til at være sammen med børn, hvorfor de ikke har mange muligheder for at begå overgreb. Derimod erkender Red Barnet, at mennesker, der begår seksuelle overgreb mod børn eller er pædofile, er en heterogen gruppe præget af megen diversitet (Rangstrup, 2011, s. 9).

Faktisk er det sådan, at vi ikke præcis ved, hvem de pædofile er, ligesom vi ikke ved, hvor mange overgreb der bliver begået, da der findes mange skyggetal på området (Fisher, 1994, s. 1). Dog viser forskning, at 1-2 procent af den mandlige befolkning er pædofile, men igen er dette en usikker estimering (Psykiatri Region Hovedstaden, 2020). Det betyder således, at vi ikke ud fra ovenstående kan komme med en endegyldig forklaring på, hvem de pædofile er, men i stedet må anerkende det faktum, at det ikke er muligt at udpege en bestemt type af mennesker. Med denne misforståede opfattelse af, hvem pædofile er, kan der følge en øget stigmatisering på området, da der ikke i befolkningen, overordnet set, skelnes mellem det faktum, at der findes krænker, der ikke er pædofile, og at der omvendt findes pædofile, der ikke er krænker (Rangstrup, 2011, s. 9).

Netop i forbindelse med befolkningens syn på pædofile udtaler en medarbejder fra Sexologisk Klinik på Rigshospitalet følgende:

“Det er vigtigt at befolkningen får et syn på, hvad det vil sige at være pædofil, de fastholdes i rollen da de i dag fremstilles som monstre. Det er vigtigt at de oplever en legitimitet i samfundet og at det bliver kommunikeret ud, at en seksuel afvigelse er medfødt og lovlig, men at konsekvensen af seksualiteten er ulovlig.”

(Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 33)

I henhold til dette bliver det således vigtigt at skelne seksualitet fra handling. Målgruppen af pædofile kan derved overordnet inddeles i ikke-udøvende pædofile, også kaldt lovlige eller dydige pædofile, og udøvende, seksuelle krænkerer. De ikke-udøvende pædofile er mennesker, som har en seksuel tiltrækning til børn, men som efterlever den gældende lovgivning, og derfor ikke handler på den seksuelle præference, hvorimod mennesker, som handler på denne orientering, enten gennem blandt andet børnepornografi, online kontakt eller konkrete fysiske eller psykiske overgreb, bryder lovgivningen og derfor betegnes som seksuelle krænkerer (Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 16). I nærværende projekt beskæftiger vi os med førstnævnte målgruppe, da ovennævnte netop viser, at særskilt viden omkring ikke-udøvende pædofile er begrænset.

Uanset hvem et overgreb begås af, betragtes det i dansk lovgivning ens. I Danmark er den seksuelle lavalder bestemt til at være 15 år, for netop at beskytte børn mod seksuelle overgreb. I Straffelovens kapitel 24 står konsekvenserne for seksuel omgang med børn beskrevet. Her står det blandt andet, at det er ulovligt at have samleje eller anden seksuel kontakt med børn, at udnytte sin fysiske eller psykiske overlegenhed til seksuel omgang med børn samt at optage, besidde eller overvære fremstilling af pornografisk materiale, hvor børn under 18 år indgår (Straffelovens kapitel 24). Dette understreger således, at det ikke i sig selv er ulovligt at være pædofil, men at lovovertrædelsen først forekommer, når tanke bliver til handling, og et seksuelt overgreb imod et barn begås.

Der er nogle helt klare kriterier i det danske behandlingssystem, som skal være opfyldt, hvis man ud fra et klinisk synspunkt skal anses som pædofil. I Danmark følger vi det internationale sygdomsklassifikationssystem ICD-10, som betragter pædofili som en psykiatrisk diagnose i kategorien for ”Forstyrrelser og forandringer af personlighedsstruktur og adfærd”. Dermed er pædofili altså ifølge behandlingssystemet en psykisk sygdom, som kommer til udtryk gennem

en seksuel orientering mod børn. Det er i dag muligt at benytte flere forskellige former for diagnoseredskaber for at stille diagnosen pædofili, men fælles for dem er, at vedkommende skal være mindst 16 år og mindst 5 år ældre end barnet, ligesom den seksuelle præference skal have været til stede i mindst 6 måneder. Derudover er det også et fælles kriterie, at vedkommende enten har handlet på eller været væsentligt generet af denne præference (Sundhedsstyrelsen, 2019, s.12).

Forsker Sarah Goode har rettet en kritik mod netop disse kriterier, som vi ser os enige i. Hun mener at de nuværende kriterier udelukker en gruppe af mennesker. Goode påpeger blandt andet, hvordan det er kritisabelt, at man, før man kan diagnosticeres som pædofil, enten skal have forgrebet sig på et barn eller have oplevet at være væsentligt generet af sin seksuelle præference (Goode, 2010, s. 12-13). Argumentationen bag dette er altså, at pædofile, som ikke ønsker at agere på deres seksuelle præferencer mod børn, og som ikke oplever deres seksualitet som en daglig gene, undermineres i denne diagnosticering, da de derved ikke opfylder kriterierne. Derfor beskæftiger Goode sig i sit arbejde med en bredere definition af pædofili:

“[...] an individual who is predominantly or exclusively sexually attracted to children below the legal age of consent, whether or not they act on that sexual attraction (and whether or not they are distressed by their attraction or have had interpersonal difficulties because of it)”

(Goode, 2010, s. 13)

Med denne definition går Goode altså udover den kliniske definition, da hun også her inddrager mennesker, som ikke udelukkende er tiltrukket af børn, samt mennesker som ikke er generet af seksualiteten. Faktisk finder vi det bemærkelsesværdigt, at pædofili overhovedet karakteriseres som en diagnose, eftersom diagnosen alene beror sig på et individs seksualitet.

Uanset hvorvidt diagnosekriterierne for pædofili er opfyldt, findes der i Danmark en behandlingsindsats, som tilbyder behandling, så snart seksuelle tanker mod børn er til stede. Med det følgende afsnit vil vi præsentere det sociale arbejde på området.

Det sociale arbejde vedrørende pædofile i Danmark

I 2018 blev der i finansloven afsat fem millioner kroner til at styrke indsatsen over for individer med pædofile tanker. Baggrunden for den øgede indsats skyldes, at relativt få individer i denne gruppe søger hjælp, hvilket antages blandt andet at skyldes den store stigmatisering på området (Sundhedsstyrelsen, 2019 s.7, 45). Udviklingen af netop dette område kan derfor anses som et

højaktuelt emne, hvor der på nuværende tidspunkt arbejdes med udviklingspunkter, der kan gøre det nemmere for individer med pædofile tanker at søge hjælp.

Behandlingsindsatsen overfor voksne mennesker med pædofile tanker i Danmark består af fire institutioner; Sexologisk Klinik ved Rigshospitalet, Retspsykiatrisk afdeling i Middelfart i samarbejde med Psykoterapeutisk Team ved Odense Universitetshospital, Retspsykiatrisk Ambulatorium ved Aarhus Universitetshospital og Herstedvester Fængsel. Behandlingsindsatsen henvender sig oftest til individer, der har fået pålagt en behandling i forbindelse med strafudmåling, men varetager også behandling af individer, der selv har opsøgt hjælp og er blevet henvist af egen læge. Dette betyder således, at det ikke er muligt at få tilgang til behandling uden henvisning i forbindelse med en dom eller henvisning fra egen læge (Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 19).

Ovennævnte tilbud henvender sig som nævnt primært til voksne individer med seksuel tiltrækning mod børn. Udover disse findes også et landsdækkende behandlingstilbud til børn og unge med seksuel afvigende adfærd, hvor der er bekymring for, at dette kan udvikle sig til pædofile tendenser. Denne behandling står JanusCenteret for, som først er etableret i København, men sidenhen har udvidet sig til Aarhus, Aalborg og Odense. Målgruppen for behandling ved JanusCenteret er børn og unge mellem 4-18 år (Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 7).

Endvidere findes et anonymt rådgivningstilbud; Bryd Cirklen, som består af en telefonlinje samt en hjemmeside. Bryd Cirklen er bemandet med personale fra Sexologisk Klinik på Rigshospitalet. Bryd Cirklen har mulighed for at henvise til alle de førnævnte behandlingstilbud i Danmark, uanset hvor borgeren er bosat. Dette kræver stadig en henvisning fra egen læge. Dog kan Bryd Cirklen i enkelte tilfælde kontakte lægen på vegne af borgeren, uden at det nævnes, hvilken sexologisk behandling borgeren skal i (Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 7, 23).

Eksisterende forskning

Hensigten med følgende afsnit er at præsentere den forskning, der allerede forefindes indenfor emnet. For at finde frem til dette har vi indledningsvist gjort brug af en bevidst tilfældig Googlesøgning med søgeord såsom; *pædofili, pædofil, pædofile, seksuelle overgreb, dydige pædofile, diagnose, seksualitet, seksuel tiltrækning mod børn, ikke-udøvende pædofile*, mm.. Dette gav os et overordnet indblik i de termer, der anvendes, når der er tale om pædofile, samt et

kendskab til, hvilke forskere der kunne være relevante at se nærmere på. Efterfølgende har vi gjort brug af kædesøgning, hvor vi har kigget i projekter og undersøgelser, der tidligere har beskæftiget sig med samme emne. Endvidere har vi gjort brug af databaser som AUB, Google Scholar og Social Science Database - ligeledes med de førnævnte søgeord.

Nedenfor vil vi præsentere de fire forskningsprojekter, vi finder mest relevante i forhold til vores problemstilling, og som vi derfor har hentet stor inspiration hos. Her vil det tydeliggøres, hvordan vi adskiller os med vores undersøgelse, for netop at udfylde det videnshul, vi finder.

Noget af den nyeste og mest aktuelle forskning på feltet i Danmark er Sundhedsstyrelsens rapport *Undersøgelse af muligheder for at styrke indsatsen til mennesker med pædofile tanker*, som vi løbende gennem problemfeltet har brugt som reference. Rapporten er udarbejdet på baggrund af, at der i 2018 blev afsat fem millioner danske kroner i finansloven for at forbedre indsatsen over for individer med pædofile tanker, hvorfor formålet med rapporten er at præsentere og fremhæve de problematikker, der er forbundet med det sociale arbejde på feltet (Sundhedsstyrelsen, 2019). Det konkluderes i rapporten, at der findes tre væsentlige områder, som skal forbedres:

1. Øget oplysning, herunder igangsættelse af indsatser som kan afstigmatisere emnet
2. Bedre betingelser for tilbud og adgang til tilbud, herunder afskaffelse af henvisningspraksis og mulighed for anonymitet i forbindelse med behandling
3. Øget viden og vidensdeling på området, blandt andet gennem oprettelse af et videnscenter (Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 8-9)

Sundhedsstyrelsens rapport behandler dermed meget af det samme, som vi er interesserede i at undersøge, nemlig hvordan benyttelsen af det sociale arbejde sikres. Dog ses der nogle signifikante forskelle, blandt andet da rapporten er udarbejdet på baggrund af udtalelser fra forskellige professionelle, der beskæftiger sig med pædofile, hvor vi nærmere ønsker at tilgå emnet gennem fortællinger fra ikke-udøvende pædofile samt et udsnit af den bredere befolkning (Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 53, 54).

Af andet relevant forskning kan Sarah Goode med sin bog *Understanding and addressing adult sexual attraction to children* nævnes (2010). Goode er en af de første forskere, der har forsket i emnet pædofili ud fra en sociologisk vinkel, og som virkelig er gået i dybden med netop dette,

hvorfor vi finder hendes forskning relevant for vores undersøgelse. Undersøgelsen er lavet i 2007-2010, hvorfor vi anser det som aktuelt at lave en lignende undersøgelse i nutidig kontekst. Goode ønsker at belyse, hvem de pædofile er, og hun har derfor indsamlet en lang række personlige fortællinger omkring de pædofiles identitet, seksuelle erfaringer, samt hvem de betror sig til. Dette har hun gjort ved at interviewe 56 selvdiagnosticerede pædofile via primært online interview over mail (Goode, 2010, s. 72, 120-122). Vi benytter os dermed i stor grad af den samme metodiske tilgang, da vi ligeledes påtænker at indhente data fra målgruppen online. Dog ønsker vi alene at fokusere på ikke-udøvende pædofile, hvorfor vores felt er mere afgrænset. Goode konkluderer i forbindelse med sin undersøgelse, at det er vigtigt, at vi ikke som samfund dæmoniserer pædofile, da det kan bevirke, at pædofile ikke søger hjælp, hvilket i sidste ende kan forværre situationen i forhold til at forebygge seksuelle overgreb mod børn (Goode, 2010, s. 168). Dette perspektiv sætter vi os selv i forlængelse af, da vi ønsker at undersøge, hvorvidt samfundsdiskursen påvirker de ikke-udøvende pædofiles ageren i forhold til at søge støtte.

I nyere dansk kontekst finder vi det omfattende forskningsprojekt *Når tilliden går tabt*, hvor psykolog Karen Pallesgaard Munk sætter fokus på nutidens optagethed af pædofili, og perspektiverer dette ind i en historisk sammenhæng. Projektet taget sit afsæt i en retspsykiatrisk afdeling, hvorfor forskningen slutter sig om, hvordan lægevidenskaben, retssystemet og den øvrige samfundsudvikling i en gensidig relation betinger forståelsen af seksuelle afvigelser (Munk, 2008, s. 20). Her påviser Munk blandt andet, hvordan skellet mellem behandling og straf over tid er blevet udvisket. Vi har ikke umiddelbart adgang til det endelige forskningsprojekt, hvorfor vi ikke har det fulde kendskab til projektets udformning og tilblivelse. Dog ved vi, at hun har baseret en del af sin forskning på interviews med tyve sædelighedskriminelle, såkaldte børnekrænkere, før og efter deres behandling med den hensigt at kende til deres oplevelse af egen seksualitet og effekten af den behandling, de har modtaget (Munk, 2008, s. 19). Vi finder derfor Karen Munks forskning relevant i forbindelse med udformningen af vores undersøgelse, da vi netop ønsker at have et kendskab til, hvordan forståelsen af afvigende seksualitet historisk har ændret sig gennem tiden for bedre at forstå, hvordan vi er nået frem til den nutidige situation.

Når vi ønsker at forstå, hvordan en afvigende seksualitet kan få betydning for individet, finder vi det ligeledes relevant at tage udgangspunkt i psykolog Thomas Hammerbrink og hans forskning om afvigende seksualitet og perversionser i kapitlet *Man jager et bæst - men man fanger*

et menneske. Hammerbrink understreger, at seksualiteten er en del af menneskets kerne, og at langt de fleste vil føle skyld og skam ved en seksualitet rettet mod børn, da de følger det samme moralske kompas, som mennesker med en ikke afvigende seksualitet (Hammerbrink, 1999, s. 92, 103). Netop dette perspektiv anser vi for relevant i forbindelse med denne undersøgelse, hvorfor vi ønsker at arbejde videre analytisk med, hvordan især skam kan have en betydning for de ikke-udøvende pædofile. Hammerbrink fremhæver yderligere, at seksualiteten ikke kan anses som noget isoleret, men at det skal ses i samspil med omverden og de medfødte egenskaber, et individ har. Han udtaler således, at: *“Det er ikke spørgsmålet, om pædofile seksuelle overgreb kan ses eller bør ses i socialt sammenhæng - de har en social sammenhæng”* (Hammerbrink, 1999, s. 107). For at undgå seksuelle overgreb mod børn begået af pædofile bliver det således vigtigt, at samfundet tager ansvar og udfører forebyggende arbejde i form af behandling og ikke blot straf (Hammerbrink, 1999, s.108). Denne opfattelse trækker vi således på i vores undersøgelse, da vi netop ønsker at anskue fænomenet pædofili i relation til det sociale arbejdes felt.

Med afsæt i ovenstående kan vi argumentere for, at vi med vores undersøgelse adskiller os fra den eksisterende forskning, når vi udelukkende fokuserer på ikke-udøvende pædofile. Da meget af den forskning, der findes på feltet nu, ikke i deres målgruppe skelner mellem, hvorvidt der er tale om pædofile, som har begået overgreb, eller pædofile der ikke har, ønsker vi at undersøge og bidrage til dette vidensfelt. Dermed vil vi gerne understøtte det faktum, at pædofili ikke nødvendigvis er lig med overgreb mod børn, men at der faktisk findes individer, som ikke handler på deres seksuelle tiltrækning; ikke-udøvende pædofile. Derudover ønsker vi at undersøge, hvilke erfaringer de ikke-udøvende pædofile har med professionel støtte, hvorfor vi også her ser, at vi adskiller os fra den eksisterende forskning på feltet.

Derudover adskiller vi os metodisk, da vi gennem udtalelser fra tilfældige samfundsborgere ønsker at få et kendskab til de nuværende diskurser omkring pædofili, hvilket ikke er noget, der på den facon er undersøgt i nogle af de fire forskningsprojekter. Vi ønsker således at tilgå fænomenet gennem udtalelser fra både de ikke-udøvende pædofile selv og tilfældige samfundsborgere for på den måde at få en bredere forståelse for det sociale arbejdes betingelser. Således ses der tre væsentlige komponenter i vores undersøgelse, hvilket har ledt til nedenstående problemformulering.

Problemformulering

Hvilken betydning har samfundets italesættelse af pædofili for de ikke-udøvende pædofile og et eventuelt ønske om at søge støtte, og hvordan kan dette forstås i relation til det sociale arbejde på området?

For at besvare problemformuleringen benytter vi os af følgende arbejdsspørgsmål:

1. Hvilke diskurser findes der omkring pædofile, og hvordan er disse historisk og socialt betinget?
2. Hvordan oplever de ikke-udøvende pædofile at leve med en seksuel tiltrækning til børn?
3. Hvordan kan forholdene omkring ikke-udøvende pædofile få betydning for eksekveringen af det sociale arbejde på området?

Operationalisering af ikke-udøvende pædofile

Vi vil i følgende afsnit redegøre for, hvordan vi i nærværende projekt anvender og forstår begrebet ikke-udøvende pædofile, som er den betegnelse, vi i dette projekt vælger at anvende om vores målgruppe.

Når vi taler om ikke-udøvende pædofile, taler vi om pædofile, der har taget et aktivt valg om ikke at begå overgreb mod børn. Som tidligere nævnt er pædofili ikke synonymt med overgreb, men for at understrege det faktum, at vi i vores undersøgelse vælger at fokusere på pædofile, der ikke har krænket, vælger vi at anvende begrebet ikke-udøvende pædofile. Dette valg er primært taget med udgangspunkt i Sundhedsstyrelsens rapport, hvor de netop benytter betegnelsen ikke-udøvende pædofile om mennesker, der har seksuelle tanker om børn, men som ikke handler på tankerne, og derfor ikke krænker børn (Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 16).

Overvejelserne om, hvad vi skulle kalde denne målgruppe, har været mange, og faktisk begyndte vi projektet med en begrebsliggørelse af dem som *dydige* pædofile. Dette gjorde vi, da vi tidligt i processen stødte på hjemmesiden VirPed (Virtuous Pedophiles), som netop benytter denne betegnelse om dem selv. Her beskriver stifterne af hjemmesiden, at de bevidst har vedholdt at kalde sig pædofile, da det nu engang er den rette term for mennesker, der er seksuelt

tiltrukket af børn, men ligeledes beskriver, at ordet pædofil har mange negative associationer, hvorfor de har valgt at tilføje “dydige”.

VirPed understreger ligeledes, at det er muligt at være dydig pædofil, selvom man tidligere har ladet sine seksuelle lyster gå ud over børn, men at det kræver en stillingtagen om nu og fremtidigt at forholde sig dydigt. Her tydeliggør de det også, at det er muligt at være dydig pædofil, selvom der opleves en seksuel tiltrækning til andre end børn (VirPed, 2020). Vores forståelse af begrebet er derfor stærkt inspireret heraf, hvorfor vores målgruppe ligeledes indbefatter mennesker, som tidligere har krænket børn, men som nu har taget et aktivt valg om ikke længere at involvere børn i sin seksualitet, ligesom vi accepterer pædofile som værende mennesker, der ikke udelukkende er seksuelt orienteret mod børn.

Når vi så alligevel vælger at benævne vores målgruppe som ikke-udøvende pædofile frem for dydige, er det på den baggrund, at vi ønsker at gøre det så tydeligt som muligt, at denne gruppe af pædofile ikke fører deres seksualitet ud i livet, og altså derfor ikke gør skade på børn, hvilket, i følge os, ikke fremstår nær så eksplicit ved dydigheds-begrebet.

Ikke-udøvende pædofile som genstandsfelt for det sociale arbejde

Vi finder det relevant for projektets videre tilblivelse først og fremmest at redegøre for, hvorfor vi finder emnet relevant for det sociale arbejdes felt, ligesom vi ønsker at gøre det klart, hvad vi betragter som det sociale problem, når vi fokuserer på ikke-udøvende pædofile.

Vores bevæggrunde for at beskæftige os med dette emne er først og fremmest, at vi mener, ikke-udøvende pædofile er en misforstået, og endda til dels ukendt, gruppe af mennesker, som oftest betragtes som børnekrænkere alene på baggrund af deres seksualitet. Vi mener derfor ikke, at det stigma, der er forbundet til disse som “monstre”, er berettiget, da vi anser denne gruppe som individer, der har ret til at få hjælp til at bearbejde de følgevirkninger, der måtte komme med det at have en “forbudt” seksualitet, hvorfor det bliver en relevant gruppe at arbejde med i en socialfaglig kontekst. Ydermere finder vi emnet interessant at beskæftige os med, da vi har set, at der ikke findes megen viden på feltet omkring ikke-udøvende pædofile, samt at der ikke i Danmark findes særlige tilbud rettet mod denne gruppe alene. Med dette finder vi det altså relevant at bidrage til vidensgrundlaget samt at blive klogere på, om der reelt er et behov for at nuancere de forskellige kategorier af pædofile i det sociale arbejde.

Det kan umiddelbart synes svært at definere et socialt problem, der alene beror sig på seksualitet, men ved at betragte problemet gennem stempings- og socialkonstruktivistisk teori, hvor problemet skabes gennem kollektive definitionsprocesser, bliver det muligt. Herved opstår det sociale problem ikke gennem en person eller gruppes handlinger, men derimod gennem andres definering af bestemte handlinger og ikke mindst tilstande som afvigende (Ejrnæs & Monrad, 2013, s. 65). Ved at betragte fænomenet ikke-udøvende pædofile fra dette synspunkt, får vi mulighed for at forstå, hvorfor netop det at have en seksuel tiltrækning mod børn af andre kan anskues og defineres som afvigende, og dermed betragtes som et socialt problem.

Selv betragter vi det sociale problem som tosporet. Først og fremmest er vi opmærksomme på, at der, så snart en seksuel tiltrækning af børn er til stede, er en risiko for seksuelle overgreb, hvorfor det bliver relevant at sætte ind med forebyggende arbejde, sådan at de ikke-udøvende pædofile får de nødvendige redskaber til fortsat ikke at begå overgreb. Altafgørende finder vi børns sikkerhed, hvorfor dette er en kendsgerning, vi må gøre os, uanset hvor fasttømrede de pædofile er på deres ikke-udøvende adfærd. Dette fokus understøttes ligeledes af Karen Munk,

som udtaler, hvordan risikoen for seksuelle overgreb mod børn mindskes, såfremt den pædofile får den rette vejledning og støtte (Ledegaard et al. 2018).

Dernæst anser vi det ligeledes som et socialt problem, at de ikke-udøvende pædofile, som ikke får deres seksuelle og emotionelle behov opfyldt, og som lever i en konstant bevidsthed om, at de af andre betragtes som afvigende, kan mistrives som følge deraf, hvorfor det bliver en relevant målgruppe for det sociale arbejde.

Ved at henvise til den globale definition af socialt arbejde, finder vi belægget for dette:

”Socialt arbejde er en praksisbaseret profession og en akademisk disciplin, der fremmer social forandring og udvikling, social samhørighed, og empowerment og frigørelse af mennesker. Principper om social retfærdighed, menneskerettigheder, kollektivt ansvar og respekt for forskelligheder er centrale for socialt arbejde. Understøttet af teorier om socialt arbejde, samfundsvidenskab, humanistiske fag og oprindelige folks viden, inddrager socialt arbejde mennesker og strukturer for at adressere livsudfordringer og for at opnå øget trivsel. [...]”

(IFSW, 2014)

Her ser vi blandt andet, at et af formålene med det sociale arbejde er at opnå øget trivsel samt social samhørighed, hvorfor det netop bliver aktuelt at fokusere på de ikke-udøvende pædofiles trivsel. Derudover defineres det også, at princippet om respekt for forskelligheder står centralt for socialt arbejde, hvilket vi igen anser som relevant i forhold til en målgruppe, som, på trods af, at de ikke bryder med lovgivningen, ikke anerkendes og respekteres for deres anderledes seksualitet.

Teori

Vi vil i følgende afsnit fremføre en redegørelse for de teoretiske perspektiver, der ligger til grund for vores interviewguides, survey og den efterfølgende analyse af det empiriske materiale. Forinden dataindsamlingen valgte vi at forholde os til forskellige teoretiske aspekter, da vi havde en formodning om, at disse vil være relevante i forbindelse med besvarelsen af problemformuleringen. Dog er vi åbne overfor andre teoretiske perspektiver, som viser sig anvendelige i forbindelse med kodning af vores empiriske materiale. Følgende afsnit vil indeholde en redegørelse af teorier om diskurs, skam, stigma og informationskontrol.

Diskurs

Diskursbegrebet er særligt anvendt af den franske filosof Michel Foucault, som især er kendt for sine kritiske analyser af moderne magt, struktur og velfærdsstaten, hvilket har fået stor betydning for hans forståelse og definition af diskurser. For Foucault er det essentielle, hvordan diskurser skabes gennem et gensidigt forhold mellem magt, viden og tale, og hvordan dette er medskaber af, hvad der anses som "gældende" diskurser. Ifølge Foucault bliver de aktuelle magtforhold og den tilgængelige viden altså afgørende for, hvorfor bestemte diskurser anvendes frem for andre på et gældende tidspunkt. Dermed skal diskurser altså betragtes som historisk betingede (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 23-24). Med denne forståelse af, at diskurser skal forstås i deres samtid, bliver det væsentligt for vores undersøgelse at få et indgående kendskab til, hvordan den nuværende italesættelse af pædofile er blandt den danske befolkning for derved at se, om vi kan tyde de aktuelle diskurser. Dette gør sig især relevant, da vi netop har en antagelse om, at diskursen om pædofile er ved at ændre sig fra at være dæmoniserende til nu at være mere forstående og nuanceret, og at dette kan vise sig relevant i forbindelse med det sociale arbejde på feltet.

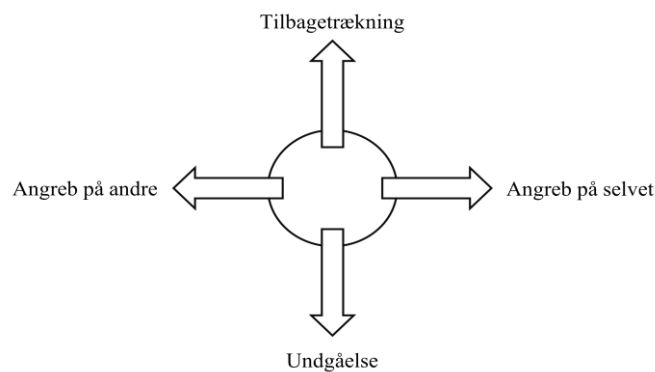
I nærværende projekt tager vi derfor ikke diskursbegrebet i brug i forhold til at studere skjulte magtstrukturer som bidragende til diskursen, som Foucault ville gøre det, men vi ønsker derimod at benytte begrebet som et mere overordnet redskab til at forstå, hvordan herskende diskurser kan påvirke og få betydning for menneskers handlinger. Diskurs skal nemlig forstås som noget, der både afspejles og reproduceres af menneskelige handlinger, hvorfor det bliver interessant for os at forstå i relation til de ikke-udøvende pædofiles ageren (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 14).

Ligesom Foucault arbejder Vivien Burr med begrebet diskurs. Hun tager afsæt i Foucaults forståelse af diskurs, men tydeliggør, hvordan diskurser refererer til en bestemt forståelse af begivenheder, personer eller klassificeringer af personer, som kan manifestere sig i ting såsom taler, samtaler, interviews, artikler, reklamer, og film. Dermed ekspliciterer hun altså, at diskurser kan synes mange steder. Derudover betoner hun også, at der til ét fænomen kan eksistere flere forskellige diskurser, da diskursen altid vil være kontekstafhængig, og derfor kan variere (Burr, 2015, s. 74-75 & 78). Dette bliver relevant for os, da pædofile kan anskues på forskellige måder, og at diskursen omkring dem ikke blot fremstår gennem samfundsborgernes meninger, men derimod kan opspores flere steder.

Skammens kompas

For at kunne anvende skam som analytisk begreb, må vi først forstå, hvordan skam som emotion opstår. Filosof Jean Paul Sartre argumenterer for, at det kun er muligt at føle skam over for en anden, da det er miskrediterende blikke fra andre, der fremkalder skamfølelsen. Følelsen af skam opstår altså som følge af andre menneskers blikke og forventninger. Dette betyder imidlertid ikke, at det ikke er muligt at føle skam alene, men blot at skamfølelsen altid vil opstå som reaktion på andres blikke, eller individets egne forventninger til disse blikke (Bo, 2015, s. 93-94). Netop forståelsen af, at skam opstår hos individet som følge af en reaktion fra andre individer, eller som en idé hos den skamfulde om, hvordan omverden anser ham eller hende, er en af grundene til, at vi har valgt at belyse denne emotion i forhold til de ikke-udøvende pædofile. Dette fordi, det i forhold til denne målgruppe må antages, at netop omverdens syn på dem, kan være medvirkende til en skamfølelse.

Skam er en tabuiseret følelse, som de fleste gerne vil undgå, og derfor udvikler vi forskellige forsvarsmekanismer til håndtering af skammen. Psykiater Donald Nathanson argumenterer for, at der findes fire forskellige strategier til at håndtere skam, disse fire beskriver Nathanson som *Skammens kompas*. Han mener, at vi alle i større eller mindre omfang vil gøre brug af en af de fire strategier, og at nogle individer vil være mere tilbøjelige til at anvende én strategi frem for en anden (Nathanson, 1992, s. 312).

Figur 1 - Skammens kompas (Nathanson, 1992, s. 312)

Den første strategi er *tilbagetrækning*. Ved denne strategi vil individet forsøge at flygte fra en ubehagelig og skamfuld situation. Anden strategi er *undgåelse*. Denne ses ofte hos individer, der vil undgå skam for enhver pris, og derfor forsøger at tilpasse sig andres forventninger eller forsøger at minimere eller ryste skammen af sig for ikke at opleve skammen så stærkt. Disse to strategier vil i mild grad være meget almindelig hos de fleste mennesker ifølge Nathanson. Den tredje strategi er *angreb på selvet*, som handler om at håndtere skammen via ydmyghed, anger og fortrydelse. Denne strategi er tæt forbundet med en følelse af selvforagt og en følelse af selv at tage ansvar for skammen eller den skamfulde situation. Den fjerde og sidste strategi er *angreb på andre*. Ved denne strategi håndteres skammen ved at forsøge at sætte andre lavere end en selv ved for eksempel at begå vold for at fjerne følelsen af skam (Bo, 2015, s. 102-103)(Nathanson, 1992, s. 312-314). Vi ønsker at undersøge, om vi kan genkende nogle af disse strategier i måden, hvorpå vores informanter håndterer deres følelser i forbindelse med en seksualtiltrækning på børn.

Stigma

Sociolog Erving Goffman har udarbejdet begrebet *stigma* som et udtryk for, at et menneske besidder en egenskab, der afviger fra normen. Når de "normale" ser dette stigma, vil de opleve, at personen ikke lever op til de sociale normer, og den stigmatiserede vil for nogen derfor anses som et nedvurderet menneske. Stigma kan variere fra situation til situation, da det handler om stereotyp klassificering, som kan variere alt efter, hvilken kontekst et individ befinder sig i. Stigma har et dobbelt perspektiv, hvor Goffman taler om *miskrediterede* og *potentielt miskrediterede* personer. Miskrediterede personer vil blot regne med, at omverden kan se hans eller hendes afvigelse, hvor det modsatte vil være gældende hos de potentielle miskrediterede (Goffman, 2010, s. 45-46). Dette er en vigtig pointe, da vi i forbindelse med vores undersøgelse taler

om en afvigelse, der ikke kan ses på et individ med det blotte øje. Goffman taler om tre forskellige former for stigma; kropslige, karaktermæssige og tribale (slægts eller racemæssigt stigma), hvor der hos de ikke-udøvende pædofile vil være tale om et karaktermæssigt stigma, da det ikke er et synligt stigma. (Goffman, 2010, s. 46).

Håndtering af stigma gennem informationskontrol

I forbindelse med stigmabegrebet beskriver Goffman, hvordan et individ kan anvende forskellige strategier, når det skal forholde sig til eget stigma - herunder at kontrollere, hvem der får information om afvigelsen - *informationskontrol*. I denne forbindelse bliver det derfor vigtigt at forholde sig til, om det stigma, man bærer, er synligt eller usynligt for omverdenen, og om man derved er miskrediteret eller potentielt miskrediteret, som blev belyst ovenfor. En potentielt miskrediteret kan eksempelvis vælge bevidst at tilbageholde information for ikke at blive anset som afviger og dermed forholde sig strategisk til sit stigma. Hvis en person bærer et stigma, som kun kendes af personen selv, og som ikke fortælles til andre, kaldes det at *passere*, hvilket både kan gøres bevidst og ubevidst. Goffman omtaler, at de individer, der har mulighed for det, i mange tilfælde forsøger at *passere* (Goffman, 2010, s. 84, 89, 113-115). I henhold til vores undersøgelse bliver det derved relevant at undersøge, hvordan de ikke-udøvende pædofile forholder sig til sit stigma. Såfremt et stigmatiseret individ vælger at dele information om sit liv til en bekendt, argumenterer Goffman for, at, som en relation udvikler sig, vil den ikke-stigmatiserede part i højere grad komme til at føle sympati end foragt over for den afvigende (Goffman, 2010, s. 92).

Relevansen af den teoretiske kombination

Med disse teorier i anvendelse mener vi, at vi har gode forudsætninger for at udforme en nuanceret analyse af fænomenet fra forskellige vinkler. På trods af at både skam og stigma begge opstår i relation til andre mennesker og deres forståelse af afvigelse, mener vi, at disse kan anses som komplementære, da skam hos Nathanson omhandler, hvordan individet reagerer på skammen, som opstår indefra, hvorimod Goffmans stigmabegreb fokuserer på, hvordan den miskrediterede egenskab tillægges af andre mennesker, og hvordan individet strategisk forholder sig til sit stigma, eksempelvis gennem informationskontrol. Vi ser derfor, at stigma sagtens kan tillægges et individ, uden individet selv ser sig enig i stigmaet, hvorimod skammen

ikke kan eksistere uden en selverkendelse af at være afvigende. Diskurs bliver som nævnt relevant at inddrage i henhold til at kortlægge, hvad der anses som stigmatiseret i den aktuelle kontekst.

Metodiske overvejelser i arbejdet med et lukket felt

Allerede inden påbegyndelsen af dette projekt var vi klar over, at vi ville bevæge os ind på et felt forbundet med mangfoldige følelser og meninger, som skal behandles med stor forsigtighed. Dette, for ikke at komme til at krænke, fornærme, såre eller på anden vis forurette hverken de pædofile, ofre eller andre med relation til emnet ved en stillingtagen til, hvem det sociale arbejde skal omfatte. Herved bestræber vi os på hverken at romantisere eller nedgøre fænomenet pædofili, men blot beskrive de sociale forhold omkring dette. Oprindeligt havde vi besluttet, at vi udelukkende ville snakke med professionelle, der arbejder med pædofile og behandlingen af disse, men jo længere vi læste os ind på emnet, blev vi klar over, at dette ville give os en utilstrækkelig besvarelse. For at forstå de mekanismer, der er på spil i forbindelse med det sociale arbejde, der udføres over for pædofile, ville vi derimod have behov for både at henvende os til de pædofile selv samt borgere, for netop at få et grundigt kendskab til de mekanismer, der kan influere vilkårene for det sociale arbejdes udfoldelse.

I takt med disse afgørende valg følger en lang række metodiske og etiske overvejelser, som vil blive belyst nedenfor. Her vil vi først og fremmest forholde os til de overordnede metodiske overvejelser vedrørende forholdet mellem empiri og teori, samt kombinationen af aktør- og strukturperspektiv. Dernæst vil vi redegøre for de videnskabsteoretiske overvejelser, som ligger til grund for projektets udformning. Endvidere vil vi præsentere vores metodiske refleksioner i forbindelse med vores empiri og indsamlingen deraf. I nærværende projekt består vores empiri af interviews med en række ikke-udøvende pædofile samt en survey udformet som kortfattede strukturerede interviews målrettet tilfældige borgere. Slutteligt vil vi redegøre for validiteten af undersøgelsen.

Grundstenene i den metodiske tilgang

Denne undersøgelse er et kvalitativt single casestudie, hvormed casen i nærværende betragtes som målgruppen af ikke-udøvende pædofile med henblik på, hvordan det sociale arbejde omkring denne gruppe kan styrkes. I forbindelse med dette er vi interesserede i, om det særligt er skam og stigma, der hæmmer det sociale arbejdes udfoldelse (De Vaus, 2001, 219). Vi var altså forinden projektets tilblivelse styret af teoretiske antagelser, som bidrog til udformningen af den endelige problemformulering, interviewguides samt survey. Datamaterialet i undersøgelsen består af otte e-mail interviews med ikke-udøvende pædofile samt en survey med 103 besvarelser fra tilfældige samfundsborgere.

Vi tager afsæt i den adaptive tilgang, da vi, foruden den teoristyrede opstart, ligeledes bestræber os på en vedvarende vekselvirkning mellem teori og empiri, hvilket vi netop anser som afgørende for vores undersøgelse for ikke at være fastlagt på og styrede af bestemte teoretiske antagelser. I nærværende undersøgelse ses denne vekselvirkning ved, at vi har indsamlet vores empiri på baggrund af eksisterende teori, men, i forbindelse med analysen, fortsat ønsker at være åbne overfor nye fund, hvor alternative teorier kan inddrages. Tilgangen understøtter og muliggør altså en åben og kreativ forskningsproces, som ikke er fastlagt fra start. Da vi med vores problemstilling bevæger os inden for et forholdsvis uberørt, ømtåleligt og komplekst felt, finder vi det netop essentielt for den videre proces, at vi har muligheden for at forholde os nysgerrige og åbne over for de fund, vi må gøre os undervejs og lade dem være af afgørende betydning for den videre undersøgelse (Jacobsen, 2007, 251-261, 266).

Denne undersøgelses problemformulering rummer både aspekter af aktør- og strukturniveau. For at indhente en sådan viden finder vi det relevant med kvalitative besvarelser - især i forbindelse med interviews med de ikke-udøvende pædofile finder vi dette væsentligt, da vi herved gennem personlige fortællinger får mulighed for at få en forståelse for, hvorfor de forholder sig ikke-udøvende samt hvilke andre meninger, følelser og reaktioner, der påvirker dem i deres hverdag. Når vi ligeledes i problemformuleringen har et element omkring samfundets italesættelse omkring pædofili, er det med en formodning om, at denne i høj grad påvirker de pædofiles ageren og derved det sociale arbejdes felt. For at belyse denne problematik vil vi modsat anvende redskaber fra den kvantitative forskningstilgang, da vi her ønsker et mere overordnet indblik i de gældende samfundsdiskurser. Når vi alligevel vælger at benævne dette som kvalitative besvarelser, er det på den baggrund, at vi også her ønsker uddybede besvarelser. Dette element belyses derved igennem en survey, der er sendt ud til tilfældige danske borgere (jf. afsnittet om survey).

Herved ses det altså, at vi i vores dataindsamling bevæger os på henholdsvis mikro- og makroniveau, da vi netop betragter problemstillingen ud fra individers subjektive oplevelser og fra fælles samfundsmæssige diskurser. Denne kombination af mikro- og makroniveauer fremhæver blandt andet sociolog Peter M. Blau som fordelagtig, når han diskuterer:

“[...] De (mikrosociologi og makrosociologi red.) er virkelig fundamentalt forskellige, fordi de ser på sociale relationer fra to modsatte synsvinkler. Man kan metaforisk sige, at udvekslingsteori (mikrosociologi red.) undersøger sociale relationer indefra, mens makrostrukturel teori undersøger dem indefra... De modsatte synsvinkler bidrager med helt forskellige, men ikke modsigende forklaringer” (Guldager, 2015, s. 106)

Med disse ord mener vi derfor at kunne argumentere for, hvorfor vi netop betragter det som gavnligt for projektet at kombinere både mikro- og makroniveau. Ved at arbejde på flere niveauer sikrer vi os desuden i højere grad, at vi anlægger et helhedssyn på problemstillingen, hvilket anses som efterstræbelsesværdigt inden for det sociale arbejdes felt, for netop at indfange kompleksiteten af det undersøgte (Ejrnæs, 2015, s. 140-141). I nærværende forstår og betragter vi mikroniveauet som værende gældende, når vi interesserer os for forhold på individniveau, og søger subjektive fortællinger gennem individuelle førstepersons-fortællinger. Makroniveauet ser vi derimod være til stede, når vi fokuserer på, hvordan samfundsmæssige forhold får betydning for problemstillingen. I vores tilfælde kommer dette til udtryk, når vi søger at finde de herskende diskurser omkring pædofili gennem tilfældige samfundsborgeres udtalelser. Her er vi selvfølgelig opmærksomme på, som det fremgik i teoriafsnittet, at diskurser manifesterer sig på mange forskellige måder, hvor borgeres udtalelser blot er et udtryk for én af dem (Burr, 2015, s. 78). Ved denne kombination får vi derved mulighed for at forstå og forklare, hvordan samfundsdiskursen og de ikke-udøvende pædofiles ageren fungerer og virker i et dialektisk samspil (Ejrnæs & Guldager, 2015, s. 16).

I tråd med dette kan vi argumentere for, at vi trækker på elementer fra flere videnskabsteoretiske retninger; nemlig fænomenologien og socialkonstruktivismen, som hver især indhenter viden fra forskellige analytiske niveauer. Vores overvejelser og refleksioner vedrørende dette vil vi redegøre for i følgende afsnit.

Videnskabsteoretiske overvejelser

Som nævnt ovenfor placerer vi os inden for henholdsvis den socialkonstruktivistiske- samt fænomenologiske tradition. I nærværende projekt trækker vi på de to angivne traditioner, da de besidder en fælles forståelse af, at der ikke antages at findes en objektiv virkelighed, men at virkeligheden altid vil være subjektivt bestemt af de mennesker, der indgår i den, hvilket netop er en bærende forståelse for vores undersøgelse (Rasborg, 2014, s. 403)(Christensen, 2015, s.

38). Dog finder vi det gavnligt at trække på begge traditioner, da vi ser, at de komplementerer hinanden.

Socialkonstruktivismen anser menneskelig subjektivitet som noget samfundsskabt, hvorfor vi er interesserede i at undersøge, hvordan struktur betinger diskursen er omkring pædofile (Christensen, 2015, s. 53). Inden for socialkonstruktivismen kan sociale problemer altså anses som betingede af den sociale og historiske kontekst, hvormed vi er interesserede i at undersøge den aktuelle samfundsforståelse af pædofile som et socialt konstrueret fænomen, som derved betinger vilkårene for målgruppen af ikke-udøvende pædofile (Rasborg, 2014, s. 403).

Fænomenologien sætter, i modsætning til socialkonstruktivismen, fokus på subjektive fortællinger og anser disse som virkelige. Det betyder således, at vi i forbindelse med fænomenologien langt hen ad vejen trækker på Thomas-teoremet, som lyder: *“hvis mennesker definerer ting som virkelige, bliver tingene virkelige i deres konsekvenser”* (Kristiansen, 2017, s. 156). Når vi anlægger dette fokus, er det således fordi, vi ønsker at lade dem, det hele handler om, komme til orde for at få en forståelse af, hvordan det er at leve som ikke-udøvende pædofil samt at få et indblik i, hvilke konsekvenser pædofilien har for individets handling og ageren. Vi forholder os dog til disse subjektive fortællinger med en forståelse af, at også disse er formet af den kontekst, de stammer fra, hvorfor vi ligeledes anser vores interviews fra en socialkonstruktivistisk vinkel. Således ses det, at det, for at vi kan besvare vores problemformulering fyldestgørende, bliver nødvendigt at anvende komplementerende dele fra de to videnskabsteorier.

Da emnet omkring pædofile ligeledes for os er et ukendt område med mange forforståelser, er vi opmærksomme på ikke at lade disse påvirke undersøgelsen og de udtalelser, vi får fra de pædofile og tilfældige borgere, da det er disses livsverden og forforståelser, vi er interesserede i at undersøge. Vi trækker dermed på en vigtig del af den fænomenologiske forskningsmetode, da netop denne sætter fokus på, at man som forsker skal sætte sin forforståelse i parentes. Inden for fænomenologien kaldes dette fænomen for epoché (Rendtorff, 2014, s. 261). Vi er bevidste om, at netop epoché er en idealtype, da vi aldrig fuldstændig kan frisætte os fra den sociale virkelighed, vi er en del af (Christensen, 2015, s.51). Dog ser vi alligevel epoché som efterstræbelsesværdigt, særligt i forbindelse med vores analyse af de ikke-udøvende pædofiles fortællinger, hvor det er vigtigt, at det er deres egne fortællinger, der præsenteres. I henhold til vores undersøgelse forsøger vi at være bevidste om, hvordan vores forforståelser kan påvirke

undersøgelsen, hvorfor vi på flere områder forsøger at fremstå gennemsigtige omkring egen agenda med projektet samt præsenterer, hvilke teoretiske antagelser vi tilgår projektet med. Derfor mener vi at kunne argumentere for, at netop det at være os bevidste om egne forforståelser kan virke fremmede i forhold til ikke at lade disse påvirke vores fortolkning af informanternes besvarelser.

I forlængelse af disse ovenstående overvejelser har det været oplagt at benytte forklaringstyper, som ligeledes opererer med henholdsvis individ- og samfundsforståelser. I vores undersøgelse benytter vi os af strukturelle samt intentionelle forklaringer. Den strukturelle forklaringstype benyttes oftest på makroniveau, da vi, når vi arbejder ud fra denne tilgang, søger at forklare, hvordan strukturer betinger og påvirker de vilkår, rammer, muligheder, handlebetingelser og begrænsninger, der er i menneskers eller grupperes liv. Det er altså, ifølge denne forklaringstype, bestemte strukturer, der genererer bestemte hændelser, begivenheder og handlinger - forstået på den måde, at strukturerne påvirker sandsynligheden for, at noget bestemt sker, frem for noget andet. Ved derimod at anvende den intentionelle forklaringstype får vi, ud fra et aktørperspektiv, mulighed for at forklare, hvad individets intentioner er, altså hvad bevæggrundene, motiverne eller hensigterne er bag en bestemt handling, hvilket netop er centralt for den fænomenologiske tilgang, hvor individets forståelse er i fokus (Guldager, 2015, s. 46-48, 50, 62).

Når vi vælger at kombinere disse to, får vi mulighed for at forklare, hvordan samfundsstrukturen betinger og påvirker de ikke-udøvende pædofiles liv, ligesom vi får mulighed for at forklare, hvorfor de hver især føler, mener, tænker og gør, som de gør, hvilket er essentielt for at besvare problemformuleringen.

I tråd med dette positionerer vi os ud fra den metodologiske relationisme, da vi med denne netop kan indfange de komplekse vekselvirkninger, vi ser mellem individ og samfund. Vi betragter dermed ikke vores teoretiske udgangspunkt som hverken komplet individualistisk eller kollektivistisk, men vi ser derimod en vekselvirkning mellem individ og samfund, hvor disse gensidigt påvirker hinanden (Olesen, 2015, s. 91). Dog kan vi argumentere for, at vi alligevel til dels trækker på den metodologiske individualisme, da vi med denne nemlig har blik for enkeltindivider og deres interesser, mål og motiver for at forstå, hvorfor de handler som de gør. I vores projekt har vi dette for øje, når vi interviewer de ikke-udøvende pædofile for blandt andet at få et kendskab til, hvorfor de har valgt den ikke-udøvende adfærd. Når vi dog alligevel ikke betragter os som udelukkende individualistiske, er det på den baggrund, at vi, som tidligere

nævnt, mener, at individ og samfund lever i et dialektisk samspil, hvorfor vi ikke mener, at vi kan sige noget om helheden gennem et udelukkende studie af individer (Olesen, 2015, s. 87-90).

Ud fra ovenstående ser vi altså, at vi i denne undersøgelse ønsker at kombinere forskellige analytiske niveauer og vinkler i vores case omkring ikke-udøvende pædofile for på den måde at opnå de bedste betingelser for at besvare vores problemformulering.

Internetforskning - en ny mulighed i den moderne verden

Måden, hvorpå det bliver muligt for os at belyse vores problemformulering både fra struktur- og aktørperspektiv, er gennem internettet, da vi gennem denne metode på forholdsvis kort tid har haft mulighed for at indsamle et stort datamateriale.

Internettet har givet en række nye muligheder inden for den kvalitative forskning i forbindelse med interviews, da det nu er muligt at flytte interviewet væk fra det rum, vi som interviewere sidder i. Internettet er i dag et vigtigt værktøj, da det både kan anvendes som forskningsobjekt, dataindsamlingsværktøj, samlingssted og kommunikationsplatform. I vores tilfælde har internettet i særlig grad haft betydning i forhold til de to sidstnævnte, da alt vores empiri er indsamlet via internettet (Larsen, 2012, s. 233). Vi kan argumentere for, at vi i denne undersøgelse bevæger os på en linje mellem internetforskning og traditionelle interviews, da vi blot har flyttet interviewet over i en online sfære. Netop dette kan begrundes med, at vi ikke har anvendt internettet som genstandsfelt i sig selv, men derimod har anvendt det som en måde at indsamle informanter, som vi ikke selv ville have kunnet finde frem til via forskellige gatekeepere. Dermed har internettet for os været en mulighed for at komme i kontakt med de ikke-udøvende pædofile. Grundet den geografiske distance, og ønsket om at bevare vores informanternes anonymitet bedst muligt, har vi, foruden at finde vores informanter online, valgt at foretage vores interviews over mail, hvorfor også internettet her har været centralt i forhold til udførelsen af denne undersøgelse.

Foruden vores interviews har vi også grundet Covid-19¹ været nødt til at nytænke vores dataindsamlingsmetode hos de tilfældige samfundsborgere, hvorfor vi i stedet for at snakke med borgere på gaden, som var den oprindelige plan, nu indsamler denne del af vores empiri via en online survey. Denne survey er delt på forskellige online medier, hvorfor internettet ligeledes

---

¹ I marts 2020 blev store dele af Danmark lukket ned grundet coronavirus. Dette medførte retningslinjer omkring afstand mellem mennesker samt en opfordring om at blive hjemme.

her har spillet en stor rolle i denne del af undersøgelsen (jf. afsnit om survey). Vi vil i de følgende afsnit beskrive nærmere, hvordan vi har etableret kontakt med de to målgrupper, samt redegøre for de valg, der er truffet i forbindelse med dataindsamlingen.

Adgang til en stigmatiseret gruppe

Vi vil i nedenstående belyse, hvordan vi fik kontakt til de ikke-udøvende pædofile samt beskrive nogle af de etiske spørgsmål, der opstår i forbindelse med en undersøgelse omkring et så sårbart og personligt emne, som seksualitet er - særligt når denne seksualitet for mange forekommer afvigende.

På trods af de etiske barrierer, der findes på feltet, og en risiko for, at vi ikke ville få nogle pædofile informanter, gik vi alligevel i gang med at kontakte de forskellige instanser, der arbejder med pædofile i Danmark i håb om, at nogle af disse aktører kunne agere som gatekeepere. Vi har derfor kontaktet Sexologisk Klinik i København, Psykoterapeutisk Team ved Odense Universitetshospital samt Retspsykiatrisk Ambulatorium ved Aarhus Universitetshospital - desværre uden held i forhold til at blive sat i kontakt med ikke-udøvende pædofile. Derudover sendte vi en forespørgsel til VirPed, som er en international platform, hvor forskellige ikke-udøvende pædofile kan dele deres tanker og følelser omkring det at leve som dydig pædofil. VirPed blev etableret i 2012 af to pædofile mænd, som ønskede et forum, hvor dydige pædofile kunne have et fælles frirum. Med deres egne ord er formålet at:

“(...)reduce the stigma attached to pedophilia by letting people know that a substantial number of pedophiles do not molest children, and to provide peer support and information about available resources to help pedophiles lead happy, productive lives. Our highest priority is to help pedophiles never abuse children.” (Virped, 2020)

For at blive medlem af forummet er det et kriterium, at man er over 18 år, samt at man forholder sig dydigt til sin seksualitet. I dag har siden over 4700 medlemmer (VirPed, 2020).

Som resultat af denne kontakt til VirPed blev vores henvendelse delt på forummet, hvilket har udmundet i otte informanter. I relation til at de otte informanter ikke alle er danske, møder vi en problematik, da vi ønsker at undersøge det sociale arbejde og diskursen i en dansk kontekst. Dog vil vi argumentere for, at informanternes besvarelser kan anvendes i dansk kontekst, da vi

har en formodning om, at stigmatiseringen af pædofili er en problematik, der eksisterer på tværs af nationaliteter, og at de derfor vil have fællestræk i deres individuelle oplevelser. Derudover kan vi ud fra en dansk informants besvarelser se fællestræk med de resterende informanternes besvarelser, hvilket, ifølge os, blot styrker vores antagelse om, at de udenlandske informanternes udsagn kan gøre sig gældende i en dansk kontekst. Det, at ikke alle vores informanter er danske, er selvfølgelig noget, vi i analysen vil være opmærksomme på, hvis forholdene viser sig at være anderledes, end vi ovenover har argumenteret for.

Da vi arbejder med et forholdsvist lukket felt, grundet tabu og stigma, har vores kontakt med de ikke-udøvende pædofile været forbundet med en lang række etiske overvejelser. Blandt andet fordi vi ikke ønsker at skade vores informanter, og ligeledes ikke ønsker at ende med viden, som vi ikke ved, hvordan vi skal reagere på. Det betyder, at vi som sagt går åbne og fordomsfrie til feltet men med en vis forsigtighed og afgrænsning på, hvad vi ønsker at vide. Dette er både for vores egen og informanternes skyld, og vil være afspejlet i de spørgsmål, vi har stillet vores informanter, hvor vi forsøger at undgå spørgsmål, der kan medføre viden om eksempelvis uanmeldte kriminelle handlinger, da vi grundet anonymiteten ikke kan agere på en sådan viden. Det betyder, at vi i dette projekt både skal tage højde for makro- og mikroetiske problematikker. De mikroetiske spørgsmål retter sig til de tanker, vi har gjort os i forbindelse med de enkelte individer, såsom hvordan vi bedst muligt sikrer vores informanter anonymitet, sikrer at de deltager under fuldt informeret samtykke, samt at vores informanter ikke lider nogen overlast ved at deltage i undersøgelsen (Brinkmann, 2015, s. 473)(Kvale & Brinkmann, 2014, s. 116). For os bliver de mikroetiske problematikker særligt relevante i forbindelse med de ikke-udøvende pædofile, da det især er denne målgruppe, som grundet de personlige besvarelser, har noget på spil. Vi har forsøgt at imødekomme de mikroetiske spørgsmål på bedst mulig vis ved blandt andet fra start af, via vores opslag på VirPed, at gøre det klart, hvad vores formål med undersøgelsen var, hvad den ville omhandle, samt at al kontakt ville foregå via mail eller chat. På denne måde gav vi vores informanter mulighed for selv at kontakte os, hvis de fandt undersøgelsen relevant og gerne ville deltage. Vi er opmærksomme på, at vi ved denne tilgang kan opleve et vist bias, da de henvendelser, vi med stor sandsynlighed vil få, vil være fra personer, som har en særlig agenda med deltagelsen. Med dette har vi desuden en antagelse om, at vi alene vil få kendskab til ikke-udøvende pædofile, som er særligt afklaret i forhold til deres seksualitet, hvormed vi ikke vil få kontakt med de pædofile, som har det svært og derfor ikke har mod til at deltage i undersøgelsen.

I og med at al kontakt er foregået online, har vi ligeledes givet vores informanter mulighed for selv at vælge, hvilken mail de ville kontakte os fra, og ligeledes var det op til dem, om de ønskede at opgive deres rigtige navn. Vi har for en sikkerheds skyld valgt at give alle vores informanter nye navne og ikke nævne, hvilket land de kommer fra. Vi opnår derfor i dette projekt en meget høj grad af anonymitet, hvor det formodentlig ikke vil være muligt at genkende informanterne. Derudover er alle informeret om, at de til enhver tid kan springe fra, og at de, såfremt der er spørgsmål, de ikke ønsker at besvare, frit kan undlade dette. Opslaget på VirPed samt den introducerende mail kan ses i bilag 1 og 2.

Endvidere har vi gjort os en række overvejelser i forbindelse med de makroetiske problematikker, der er findes i forbindelse med en undersøgelse som denne. I forbindelse med dette har vi særligt fokus på, at vi ikke gennem vores formidling ønsker at bidrage til yderligere stigmatisering af målgruppen, hvorfor vi bearbejder vores data med stor forsigtighed - dette særligt når vi holder de pædofiles fortællinger op imod udtalelser fra de tilfældige borgere, da særligt disse udtalelser kan risikere at bidrage til yderligere stigmatisering af målgruppen. Ydermere bevæger vi os på en meget hårfin grænse mellem ikke at romantisere et alvorligt emne som seksuelle overgreb mod børn, men samtidig at respektere vores informanter og deres valg om at leve som ikke-udøvende. Derved ses det, at vi både skal sikre vores informanter som enkeltindivider, men i lige så høj grad det fænomen, de ønsker at fortælle os om, nemlig det at være ikke-udøvende pædofil (Brinkmann, 2015, s. 473-474). Vi er opmærksomme på, at vi taler på andres vegne, og ønsker som beskrevet i afsnittet med videnskabsteori ikke at lade egne forforståelser og meninger være determinerende for undersøgelsen, hvorfor det er vigtigt, at vi lader informanterne og respondenternes besvarelser stå klart frem, uden at bidrage til yderligere stigmatisering (Brinkmann, 2015, s. 475)(Jacobsen et al., 2015, s. 231).

Online interview - Når ansigt til ansigt relationen forsvinder

Vi vil i følgende afsnit udfolde de overvejelser, vi har haft i forbindelse med vores online interviews af de ikke-udøvende pædofile. Kun en af de informanter, der har kontaktet os i forbindelse med vores opslag på VirPed, er dansk, og vi har derfor af geografiske grunde været nødsaget til at finde et alternativ til det klassiske ansigt til ansigt interview (jf. internetforskning).

Vi har som nævnt valgt, at vores interviews skulle foregå via e-mail eller chat. Her valgte samtlige informanter, at de ville gennemføre interviewet via e-mail, hvorfor det er denne form, vi videre vil diskutere. Netop e-mail som interviewform er fordelagtigt for os, da det har givet

os mulighed for at fremsende en række spørgsmål til informanterne, som de efterfølgende har besvaret indenfor en fastlagt tidsramme. Det betyder således, at denne interviewform har givet muligheden for, at vi er frigjort både fra tid og rum i henhold til vores informanter (Elmholdt, 2006, s.71). Dog er det ikke alene af praktiske årsager, vi har valgt denne interviewform. E-mail interviews kan være gavnlige, når der er tale om intime eller tabubelagte emner, som pædofili i den grad kan karakteriseres som, fordi vores informanter kan sidde hjemme i trygge rammer og sikre sig anonymitet. Her skal det dog påpeges, at en ulempe ved denne anonymitet er, at vi ikke med garanti kan sikre os, at vores informanter er dem, som de udgiver sig for at være, hvorfor vi blot må stole på deres ord om, at de er ikke-udøvende pædofile og ikke lyver om deres identitet (Goode, 2010, s. 52).

Som en del af denne tilgang ser vi en yderligere fordel i, at vores informanter har mulighed for at reflektere over deres svar, samt at det er informanternes egne formuleringer, der anvendes direkte i analysen. Det betyder, at vi ikke kommer til at manipulere eller fortolke deres svar i en transskribering, som ville finde sted ved et mundtligt interview. Omvendt kan dette ligeledes anses som en ulempe, da vi ikke får informanternes umiddelbare svar på et spørgsmål, og vi derfor ikke ved, hvorvidt informanterne har overvejet svaret længe, eller om de svarer med det samme, hvormed vi mister overblikket over de menneskelige reaktioner (Elmholdt, 2006, s. 76-77). Derudover ser vi en ulempe ved, at vi ikke kan sikre os, at vores informanter forstår de tilsendte spørgsmål på samme måde, som det er tiltænkt, hvorfor der kan opstå misforståelser. På trods af de nævnte ulemper mener vi dog, at vi gennem denne interviewform får mulighed for at opnå et kendskab til informanternes førstepersons-perspektiv, og vi er derfor af den overbevisning, at vi opnår en stor grad af subjektiv sandhedsværdi (Juul, 2012 s. 91).

E-mail interviews kan udføres på forskellige måder. Man kan enten vælge at sende alle spørgsmål på en gang eller at sende spørgsmålene løbende i takt med, at informanterne svarer. I denne undersøgelse har vi valgt at sende alle spørgsmålene samlet, da den sidstnævnte tilgang kan være meget tidskrævende - særligt når vi ikke befinder os i samme tidszone som alle vores informanter. Med dette følger, at vi ikke har haft mulighed for at ændre og tilpasse vores spørgsmål efter informanternes svar. Dog har vi ved alle vores informanter fået lov til at stille opfølgende spørgsmål, hvis dette blev aktuelt, hvilket vi har benyttet os af ved få af informanterne (Elmholdt, 2006, s. 78).

På trods af at skriftlige interview stiller krav til vores informanters skriftlige færdigheder, ser vi alligevel denne metode gavnlig, da både vi og nogle af informanterne ikke har engelsk som

modersmål, hvorfor vi alle har mulighed for at søge sproglig hjælp online (Elmholdt, 2006, s.78).

Grundet interviewformen har vi arbejdet ud fra det strukturerede interview, hvor alle spørgsmål var lagt fast fra begyndelsen (Tanggaard & Brinkmann, 2015, s. 36). Dog har vi opfordret vores informanter til at byde ind, hvis der er noget, de ønsker at uddybe med, eller som de mener, vi skal vide om det at leve som ikke-udøvende pædofil, hvorfor det ikke er fuldstændig fastlagt på forhånd, hvilke spørgsmål vi får svar på. Dette var der to, der benyttede sig af. Da det er et sårbart emne, vi arbejder med, har en fordel ved de strukturerede interviews været, at det har været muligt for os at gennemgå og grundigt overveje alle spørgsmål, der stilles, inden vi udsendte dem til informanterne for bedst muligt at sikre os, at vi ikke kommer til at stille impulsive spørgsmål, som kan risikere at blive for overfladiske eller intime. Dette har for os været fordelagtigt, da vi gerne vil belyse emnet med respekt for de informanter, der har stillet op, hvorfor dette ligeledes kan anses som et vigtigt etisk element (Kvale & Brinkmann, 2015 s. 108). De fremsendte spørgsmål kan ses i bilag 3, hvor det eksempelvis bliver tydeligt, at vi undgår at stille direkte spørgsmål til informanternes seksuelle forhold eller at spørge ind til, om de skammer sig over deres seksualitet. Derimod søger vi at undersøge dette ved blandt andet at spørge ind til, hvordan de håndterer forskellige reaktioner, som omverdenen måtte have, og hvordan de agerer på disse reaktioner. Vi benytter os altså af spørgsmålstyper, som implicit undersøger de teoretiske antagelser, vi har gjort os på forhånd.

Som følge af at vores informanter løbende har kontaktet os, som de er blevet bekendte med vores opslag, har vi ikke tilsendt informanterne interviewet på samme tid. Med dette har vi fået mulighed for at forbedre og ændre vores interviewguides løbende, eftersom vi har tilegnet os nye forståelser og viden. Hermed ses det, at vi benytter os af principper fra den hermeneutiske cirkel, da vi foretager en pendling mellem egne forestillinger, og det vi erfarer i praksis (Højbjerg, 2014, s. 292-293). Dette har medført, at vi har tilpasset interviewguiden ved to af vores informanter; den ene blev ændret, da han tidligere har været dømt for seksuelle overgreb på børn, og den anden fordi han meldte sig til undersøgelsen senere end de andre. Disse kan ses i bilag 3 og 4.

Opsporing af italesættelsen af pædofili

Foruden denne viden, som interviewene med de ikke-udøvende pædofile giver os, ser vi det essentielt for en fyldestgørende besvarelse af vores problemstilling ligeledes at henvende os til befolkningen for netop at indhente viden omkring den aktuelle diskurs omkring pædofili som fænomen. Som vi viste det indledningsvist, ser vi tendenser, der tyder på, at selve forståelsen og omtalen af pædofile i medierne er ved at ændre sig fra et udelukkende negativt og dømmende udgangspunkt til nu at være mere nuanceret og forstående, og netop derfor finder vi det interessant at undersøge, om dette ligeledes afspejler sig hos de tilfældige samfundsborgere.

Oprindeligt havde vi besluttet os for at indhente empirien ved at stoppe tilfældige mennesker på gaden og stille dem få, hurtige spørgsmål. Tankerne bag dette var, at vi herigennem ville sikre os at få umiddelbare reaktioner på vores spørgsmål, da vi er af den antagelse, at sådanne svar bedst afspejler faktiske holdninger, hvilket vi mener vil være fordelagtigt for denne del af problemstillingen. Hvor vi ved dataindsamlingen hos de ikke-udøvende pædofile så, at vi ønskede velovervejede besvarelser omkring deres subjektive forståelser og oplevelser, ønsker vi modsat ved denne målgruppe blot at få et kendskab til de umiddelbare reaktioner og tanker om fænomenet, da vi har en antagelse om, at dette giver det mest præcise billede af borgeres meninger, og at det er disse reaktioner, der påvirker de ikke-udøvende pædofile. Desværre måtte vi, som nævnt, grundet omstændighederne vedrørende Covid-19 sadle om, hvorfor vi besluttede os for at gennemføre dataindsamlingen ved en "mini-survey". Her er vi bevidste om, at vi ikke på samme måde får mulighed for at sikre os umiddelbare besvarelser og reaktioner, men vi er alligevel af den overbevisning, at besvarelserne til stadighed vil afspejle forståelsen af pædofili blandt befolkningen.

Da vi ved dette beder folk om at forholde sig til et ømtåleligt og måske, for nogle, provokerende emne, har vi ligeledes her gjort os en række overvejelser og refleksioner af både etisk såvel som metodisk karakter. Da det netop kan virke grænseoverskridende at deltage i en undersøgelse med dette emne, kan det få betydning for, hvilken type respondenter vi får. En antagelse kan være, at vi primært vil modtage besvarelser fra mennesker, som har en brændende interesse i emnet – enten gennem foragt eller empati, hvorved vi ikke vil modtage besvarelser fra mennesker, som helst ignorerer eller fortier emnet. Hvis denne antagelse er korrekt, vil vores empiri undlade et vigtigt standpunkt blandt befolkningen, som kan være af væsentlig betydning for de

pædofiles trivsel samt det sociale arbejdes vilkår, og altså derved ikke være en sandfærdig afbildning af den samlede samfundsforståelse.

Vi har udarbejdet surveyen i SurveyXact og valgt at gøre den tilgængelig på vores private facebook og LinkedIn, da vi mener, at vi gennem disse kanaler får de bedste muligheder for, at nå ud til en stor borgergruppe. Vi er opmærksomme på, at vi ved denne metode i større grad vil modtage besvarelser fra mennesker i vores eget netværk, hvilket derfor heller ikke kan forstås som en tilfældig udvælgelse af respondenter. Da vi ikke eksisterer uafhængigt af en social og kulturel kontekst, vil besvarelserne med høj sandsynlighed bære præg af dette. Eksempelvis kan det formodes, at vi typisk vil modtage besvarelser fra respondenter fra samme generation eller uddannelse som os selv.

Survey som kvalitativ tilgang

På trods af at vi indhenter empiri gennem en survey, som umiddelbart inviterer til kvantitative undersøgelser, benytter vi os af survey som en metode til at indhente kvalitative besvarelser fra ukendte respondenter. Vi betragter det derfor fortsat som korte strukturerede interviews, hvor vi ønsker at stille alle respondenter de samme spørgsmål i samme rækkefølge, hvilket var vores oprindelige metode ved en empiriindsamling fra tilfældige borgere på gaden.

Da vores survey fordrer længere og beskrivende tekstbesvarelser, giver det os data, som rummer individuelle holdninger, tanker og forståelser, hvilket understøtter, at vi anvender en ellers kvantitativ metode til at indsamle kvalitativ empiri. Ved denne metode får respondenterne mulighed for at være komplet anonyme, hvilket, vi har en antagelse om, kan invitere til ærlige og reflekterede svar, som netop er det, vi ønsker. Vi er dog opmærksomme på, at dette kan give nogle metodiske udfordringer i forhold til den metode, vi anvender og den empiri, vi ønsker, fordi en survey i sin form umiddelbart lægger op til overfladiske besvarelser, hvorfor vi kan risikere, at respondenterne ikke prioriterer at besvare spørgeskemaet dybdegående (Aarhus Universitet, 2020). Ydermere står vi her overfor samme problematik som ved interviewene, da vi ikke kan vide os sikre på, hvorvidt respondenterne tolker og forstår vores spørgsmål, som vi havde tiltænkt dem. Denne form for misforståelse ser vi blandt andet være tilfældet, når vi indledningsvist præsenterer: *“I vores undersøgelse fokuserer vi på dydige pædofile - altså lovlige mennesker, som lever med en seksuel orientering mod børn, men som ikke har begået overgreb. Derfor vil følgende spørgsmål omhandle denne målgruppe”* og dertil spørger ind til, hvad de umiddelbart tænker, når de hører om dydige pædofile. Her ser vi nemlig besvarelser,

som bærer præg af, at vi i vores formidling og præsentation af dydige pædofile ikke har været tydelige nok omkring, hvad det indebærer at være dydig pædofil, hvilket afspejler sig i nogle af respondenternes svar:

“Jeg tænker, at det stadigvæk skal behandles som hvis de havde begået overgreb. Det lyder overdrevet, men selvom man er dydig pædofil, så kan man jo stadig se børneporno på nettet? Og så længe der er efterspørgsel på nettet, så vil den industri vel vare evigt?” (Survey, Kvinde, 24 år)

Her ser vi et eksempel på, hvordan det ikke er tydeligt, hvad dydighed betyder i forhold til målgruppen, hvilket blandt andet er én af årsagerne til, at vi efterfølgende har valgt at benævne målgruppen som ikke-udøvende fremfor dydige pædofile. Dog tænker vi, at det, uanset under hvilken betegnelse målgruppen præsenteres, havde været fordelagtigt med en tydeligere definition af dydighed. Alligevel er det værd at nævne, at der på trods af den upræcise formidling, stadig er mange respondenter, der har forstået, at den præsenterede dydighed også udelukker eksempelvis børneporno, da dette er en ulovlig handling.

Surveyen kan ses i bilag 5. Her bliver det tydeligt, at det i høj grad er kvalitative svar, vi ønsker, blandt andet med spørgsmålene *“Hvad er dine umiddelbare tanker, når du hører/læser ordet pædofil?”* og *“Hvordan forestiller du dig en pædofil?”*. Med spørgsmål som disse fordrer vi altså subjektive og fyldestgørende besvarelser. Derudover ser vi, at vi, ligesom ved de ikke-udøvende pædofile, har baseret spørgsmålene på teoretiske antagelser - her i relation til blandt andet diskurs og stigma. Når vi eksempelvis spørger ind til personlige opfattelser af en pædofil, er det derfor med stigma-begrebet i ryggen for netop at se, hvorvidt der er tale om et *nedvurderet eller fordærvet menneske*, som Goffman beskriver det (Goffman, 2010, s. 45-46).

Vi havde ikke, forinden vi delte vores survey, fastlagt os på, hvor mange besvarelser vi ønskede, men vi var af den umiddelbare opfattelse, at en datamængde på 25-75 besvarelser ville være tilstrækkeligt for at få et indblik i, hvordan tilfældige samfundsborgere forholder sig til og tænker om pædofile - og altså give os et indblik i de fremherskende diskurser omkring pædofili. Dog havde vi allerede efter tre dage 103 besvarelser, hvorfor vi valgte at lukke surveyen igen, da materialet, som tidligere nævnt, skal bearbejdes som kvalitativ data, og at en stor datamængde derfor ville uoverskueliggøre kodningsprocessen. Vi havde ikke, forinden vi delte vores survey, en forventning om, at vi ville nå op på 103 besvarelser, og dermed tilegne os et så stort datamateriale at analysere ud fra en kvalitativ vinkel. Set i et retropektiv mener

vi derfor at kunne argumentere for, at det kunne have været fordelagtigt eksempelvis at udforme forskellige svarkategorier til spørgsmålene frem for tekstbesvarelser, da vi herved ville have haft forudsætningerne for skabe et bedre overblik.

Kvalitetskriterier

Kvalitetskriterier i kvalitativ forskning kan forekomme som en sjov størrelse, da begreber såsom reliabilitet, validitet og generaliserbarhed primært stammer fra den kvantitative forskningstilgang, hvorfor det kan være svært uproblematisk at oversætte disse begreber. Vi vil i dette afsnit diskutere kvaliteten af denne undersøgelse, særligt med fokus på gennemsigtigheden, da vi mener, at netop dette element er med til at styrke kvaliteten (Tanggaard & Brinkmann, 2015, s. 522-523).

Vi har i denne undersøgelse forsøgt at opnå gennemsigtighed ved konstant at være nærværende og reflekterende i vores beskrivelser og begrundelser omkring til- og fravalg i relation til den metode, vi arbejder ud fra. Derved bliver det tydeligt, hvad der ligger til grund for undersøgelsens endelige resultater. Fokusset på gennemsigtighed betyder ikke, at vi fuldstændig har forkastet ideen om henholdsvis validitet og reliabilitet. Validitet henviser til sandheden og gyldigheden om et udsagn, altså om vi undersøger det, vi siger, at vi undersøger, og netop dette har vi forsøgt at opnå ved at være gennemsigtige om de valg, der er truffet i undersøgelsen. Derover søger vi at højne validiteten ved at stille de samme spørgsmål på flere forskellige måder til særligt de ikke-udøvende pædofile. Reliabilitet omhandler derimod, hvorvidt en undersøgelse kan gentages med de samme resultater. Dette er et svært kriterie indenfor kvalitativ interviewforskning, da det er usandsynligt, at en anden gruppe af respondenter vil have nøjagtig de samme følelser, holdninger og oplevelser. Alligevel har vi forsøgt at leve op til disse krav om validitet og reliabilitet ved eksempelvis ikke at stille ledende spørgsmål og være transparente omkring vores interviewguide (De Vaus, 2001, s. 29-30)(Kvale & Brinkmann, 2014, s. 318). Dog har målet om reliabilitet ikke været et primært fokus for os, da vi ikke mener, at det nødvendigvis ville være en fordel for kvaliteten, hvis andre informanter ville give de samme svar, da vi i denne undersøgelse har et stort fokus på de enkelte individer og deres sociale kontekster. Dog har vi, grundet det forholdsvis store datamateriale vedrørende samfundsforståelsen, en forhåbning om, at andre forskere ville finde samme tendenser i diskursen, såfremt at undersøgelsen ville blive udført inden for en kort tidsramme efter denne. Dette fordi, at vi arbejder ud fra en hypotese om, at diskursen og de overordnede samfundstendenser er konstrueret og derved betinget af den sociale og historiske kontekst, de ses i.

Analyselstrategi

For at systematisere og reducere vore empiriske materiale har vi valgt at kode dataen gennem en kategoriseringspraksis, hvor vi søger at inddele vores data i forskellige kategorier. Vores kodning af både survey og interviews bærer præg af en tematisk kategorisering, hvor vi som udgangspunkt vælger at kode efter de teoretiske begreber; diskurs, skam, stigma samt informationskontrol, som vi i forvejen havde baseret vores undersøgelse på. Dog ønsker vi ligeledes, i henhold til den adaptive tilgang, at lade vores empiri styre dele af tematiseringen, således vi, såfremt det ses gunstigt og relevant, skaber nye temaer fra empirien, som ikke ses i de anvendte teorier (Järvinen & Mik-Meyer, 2017, s. 16-17).

Da vi gik i gang med kodningen, så vi, at ovenstående teoretiske temaer ikke var fyldestgørende i henhold til at udnytte det empiriske materiales dybde, hvorfor vi ligeledes valgte at kode efter nogle bredere definerede temaer, nemlig; socialt arbejde og iøjnefaldende uventede besvarelser. I forhold til dette finder vi det vigtigt at nævne, at vi ved besvarelserne fra de ikke-udøvende pædofile har foretaget kategoriseringerne med henblik på at bevare dem i deres relation til den pågældende informant og dennes samlede fortælling. Dette betyder således, at vi ikke blot har samlet de samme temaer og derved frigjort dem fra den enkelte informant, men nærmere anvendt temaerne som pejlemærker i forhold til at sammenligne og fremanalysere vigtige elementer ved den enkelte. Med nedenstående ser vi et eksempel på denne kodning efter kategorisering i henhold til vores interviews med de ikke-udøvende pædofile. Til spørgsmålet om, hvordan vedkommende har det med sin seksualitet, udtales: *“Bad. Really bad. I wish I could be a “normal” heterosexual attracted only to adult women.”* (Anders, 7. marts, 2020). Med dette ser vi et eksempel på et citat, som kan siges at indeholde elementer omkring stigmatisering og skam, hvorfor vi i kodningen vil kategorisere dette efter disse teoretiske tematikker.

I forhold til kodningen af dataen fra surveyen har vi valgt at anvende en anderledes tilgang til den tematiske kategorisering, da vi her søger efter fællestræk i de udtalelser, vi har fået, hvilket derfor vil være afsættet for de kategorier, der vil dukke op - dog fortsat med stigma og diskurs som pejlemærker for, hvad vi ønsker viden omkring. Vi søger i respondenternes svar at finde en eller flere sammenhængende kæder af udsagn, hvorfor den samlede historie omkring den enkelte respondent ikke anses som relevant i denne kontekst.

Ved kodningen af surveyen finder vi det desuden relevant at uddybe, hvordan kodningen efter et teoretisk afsæt i diskurs har fundet sted. Dette da vi ikke her koder direkte efter diskurs alene, men nærmere er interesserede i om vi ser et mønster i italesættelsen af pædofile, for derefter at tyde, hvilke diskurser der fremstår. Derved har kodningen i praksis i høj grad beroet på, hvordan de pædofile omtales; negativt eller positivt. Dette er selvsagt en forenkling, men en måde at holde overblikket i det store datamateriale. Et eksempel på en tematisk kategorisering i henhold til surveyen kan være, at vi kigger efter alle de svar, hvor respondenter ser pædofili som frastødende - altså negative udsagn. Der kunne her være tale om udsagn som disse, hvor vi har spurgt ind til de umiddelbare tanker omkring pædofile: *“Ulækkert. Syge mænd.”* eller *“Rædsel, ubehag, gal”*. Besvarelser som disse ville komme i samme kategori, hvor diskursen og holdningen omkring pædofile kan ses som værende negativ.

Med denne tematiske tilgang til kodningen ved alt vores empiriske materiale finder vi, at vi får størst mulighed for at få reduceret vores datamængde for derved at få et fyldestgørende overblik over vores data og opnå en betydningsmættet analyse, som fremhæver et troværdigt og nuanceret billede af feltets kompleksitet (Järvinen & Mik-Meyer, 2017, s. 16-17).

Præsentation af deltagere

I vores survey fik vi, som tidligere nævnt, 103 besvarelser, hvoraf 81 af respondenterne er kvinder og 22 er mænd. Gennemsnitsalderen er 31 år, hvor den ældste respondent er 66 år og den yngste 16 år. Vi ser en overrepræsentation af respondenter i alderen 24-26 år, hvilket, som beskrevet i metodeafsnittet, var forventeligt, da størstedelen af vores omgangskreds befinder sig i denne aldersgruppe. Derudover ser vi, at 45 respondenter har en mellemlang videregående uddannelse, 22 har en lang videregående uddannelse, 16 har en gymnasial uddannelse som længst fuldførte uddannelse, mens de resterende respondenter fordeler sig nogenlunde ligeligt mellem grundskole, erhverfaglig- og kort videregående uddannelse som højest fuldførte uddannelsesniveauer.

De otte ikke-udøvende pædofile er alle mænd, der som tidligere nævnt kommer fra forskellige verdensdele. Informanterne vil blive omtalt som; Anders, Torben, Ove, Hans, Johannes, William, Carsten og Kalle. Nedenfor ses en præsentation af de ikke-udøvende pædofile:

Navn	Alder	Beskæftigelse/ Uddannelse	Resumé
Anders	23 år	Skal påbegynde arbejde i beskyttet job. Har afsluttet grundskolen.	Anders udviser usikkerhed, og han er meget aktiv i sin søgen på hjælp. Anders er meget negativt påvirket af sin seksualitet, og han fortæller, at han er ensom, deprimeret og selvmords-truet. Anders går ved en psykiater, og han bor hos et familiemedlem.
Torben	39 år	Truckfører på et Lager. Har hvad der svarer til en gymnasial uddannelse.	Torben er tidligere straffet for krænkelse af børn, og han har siddet 16 år i fængsel. Han føler ikke, at han kan bryde med sit label som tidligere børnekrænker. Han betragter sine tanker og handlinger dengang som selviske. Han meldte sig selv, men oplevede stor indre konflikt i forhold til dette. Torben har sidenhen taget et aktivt valg om at forholde sig ikke-udøvende. Han fik i forbindelse med sin dom professionel behandling, men var ikke tilfreds med denne. Torben bor alene.
Ove	68 år	Pensioneret. Har en bachelorgrad.	Ove anser sig selv som foregangsmand i forhold til at fortælle og oplyse om ikke-udøvende pædofile. I sine unge år var Ove negativt påvirket af sin seksualitet, men i dag fremstår han mere afklaret. Ove går hos en terapeut, når han har behov for

			det. I dag har Ove en hustru og voksne børn.
Hans	29 år	Er uddannet og arbejder som sygeplejerske.	Hans har ikke fortalt om sin seksualitet til nogen i sin omgangskreds, da han er bange for, at han vil miste sit arbejde. Hans har tidligere været meget påvirket af sin seksualitet, men er i dag ikke berørt af det i sin hverdag. Han får ikke professionel hjælp, men søger støtte i online miljøer efter behov.
Johannes	25 år	Arbejder med IT. Har en bachelorgrad, og skal påbegynde en kandidatuddannelse.	Johannes giver udtryk for, at han tidligere har haft det svært med sin seksualitet, da han følte sig som "et monster". I dag er han mere accepterende i forhold til sin seksualitet, men fortæller stadig, at han er påvirket af det på flere områder. Johannes deltager aktuelt i et projekt, som omfatter terapi og bidrager til yderligere forskning inden for feltet.
William	39 år	Har fuldført en del af college. Arbejder med kundeservice.	William giver udtryk for, at han er frustreret, og at han føler sig hadet og misforstået. Han oplever i sin hverdag angst, depression og ensomhed som følge af sin seksualitet. William ville ønske, at han ikke var pædofil, men accepterer, at han ikke kan ændre det. Han deltager ugentligt i en online støttegruppe, og derudover ser han en terapeut.

Carsten	34 år	Arbejder inden for public service og har en bachelorgrad.	Carsten er generelt afklaret omkring sin seksualitet - det påvirker ham ikke til dagligt. Carsten fortæller, at seksualiteten bringer ham glæde, på trods af, at han ved, at han ikke kan gøre tanke til handling. Han har aldrig fået professionel hjælp, da han ikke stoler på terapeuter, men til tider vil han gerne snakke med ligesindede. Carsten bor i dag med sin kone.
Kalle	20 år	Studerer på universitet.	Kalle har bygget en mur op omkring sig, sådan at ingen ved, at han er pædofil. Han har en depression. Kalle har accepteret sig selv og sin seksualitet, men det har taget ham lang tid. I dag søger Kalle støtte online hos en mindre gruppe af ikke-udøvende pædofile.

Analysen

Vi har valgt at inddele analysen i tre overordnede dele med udgangspunkt i vores arbejds spørgsmål. Vi vil i den første analysedel fokusere på seksualitetens historiske betingelser for derigennem at få en forståelse for, under hvilke forudsætninger den nuværende diskurs har sit ståsted. De aktuelle fremherskende diskurser søger vi at finde gennem besvarelser fra surveyen. Anden analysedel vil omhandle de ikke-udøvende pædofile selv, herunder hvordan det er at leve som ikke-udøvende pædofil, og hvordan de føler, at diskurserne og stigmaet påvirker dem. Slutteligt i analysens tredje del ønsker vi at sammenholde ovenstående analyseresultater for derved at forstå, hvordan dette kan få betydning for det sociale arbejdes forudsætninger og et eventuelt ønske om at søge støtte.

Analysedel 1 - Diskurser omkring pædofile

For at forstå den aktuelle diskurs omkring pædofile, finder vi det indledningsvist relevant at kende til, hvordan forståelsen og italesættelsen af seksualitet, herunder pædofili, har ændret karakter gennem tiden. For at gøre dette, ønsker vi at inddrage forskellige teoretiske perspektiver på udviklingen af seksualitet i en kombination af besvarelser fra surveyen ved de tilfældige samfundsborgere samt udtalelser fra vores interviews med de ikke-udøvende pædofile for netop at få en nuanceret forståelse af, hvordan diskursen ser ud i dag.

Seksualitetens indtog i det senmoderne samfund

I dag forstår vi seksualitet som værende en grundlæggende del af alle menneskers liv og identitet, om end den er dynamisk og kan variere fra person til person. World Health Organisation præciserer seksualitet som indebærende elementer såsom sex, at opleve erotik, nydelse, intimitet og at reproducere sig, og at seksualitet blandt andet kommer til udtryk gennem tanker, fantasier, lyster, opførsel og forhold (WHO, 2020). Forskning viser, at seksualitet er tæt forbundet med den enkeltes fysiske og mentale sundhed og velvære, og at et tilfredsstillende sexliv har en positiv effekt på livskvalitet og den psykosociale trivsel (Graugaard et al., 2015, s. 5). Netop dette beskæftiger sociolog Anthony Giddens sig med i form af begrebet *plastisk seksualitet*, som dækker over seksualitet, som værende noget, der ikke længere er underlagt reproduktive forpligtelser, men nærmere er blevet en del af den personlige identitetsudvikling. Med begrebet præsenterer han altså, at seksualitet i det senmoderne samfund i højere grad er tilknyttet nydelse

og behov frem for forplantning (Giddens, 1992, s. 10). I forhold til dette bliver det derfor interessant at rette opmærksomheden mod ikke-udøvende pædofile, hvis seksualitet ikke udlevs, da vi fra forskning ved, at der er god evidens for, at seksuel mistrivsel samt en miskrediteret og samfundsudskældt seksualitet kan give anledning til nedsat selvværd og mistrivsel (Graugaard et al., 2015, s. 29). Netop denne mistrivsel er et element, vi flere gange ser gøre sig gældende hos vores informanter:

“It causes me considerable depression and anxiety to have a romantic attraction to individuals that I cannot explore those feelings or have a relationship with. I understand why I cannot and do not wish that I could, but that does not stop me from feeling loneliness and haven a ‘broken-heart’ when I find myself attracted to a child.” (William, 6. april, 2020)

Her ser vi blandt andet, hvordan den manglende emotionelle tilfredsstillelse kan forårsage ulykkelighed. Vi mener at kunne argumentere for, at William netop oplever denne manglende tilfredsstillelse som problematisk og smertefuld, da han må undertrykke sine lyster i en tid, hvor vi ellers oplever en frigørelse af seksualitet (Graugaard et al., 2015, s. 29)(Giddens, 1992, s. 10).

Netop udviklingen af synet på og italesættelsen af seksualitet har Foucault beskæftiget sig med i sin analyse af seksualitetens historie, hvor han er optaget af, hvordan herskende normer er skabt på grund af aktuelle italesættelser, hvorfor seksualitet skal forstås som en social konstruktion, som er betinget af dens historiske kontekst. Foucault forholder sig kritisk til repræsentationshypotesen, som netop går ud på, hvordan seksualitet siden 1600-tallet har været undertrykt, men gennem forskellige historiske begivenheder har oplevet en til stadighed større frigørelse. Det ses i denne periode, hvordan seksualitet har bevæget sig fra at blive betragtet som noget reproduktivt til i dag at være et mere frit og identitetsdannende element. I forhold til dette argumenterer Foucault for, at det ikke er seksualiteten, der har ændret sig, men at det blot er italesættelsen af denne, der har ændret karakter, hvormed anskuelsen af seksualitet har udviklet sig (Foucault, 1976, s. 25- 35). På samme måde gør det sig gældende ved seksuelle perversioner, som også har været italesat og dermed forstået forskelligt gennem tiden. I forhold til dette, argumenterer Foucault for, at også perversioner skabes gennem sproget, forstået således, at perversioner ikke er kvantitative fænomener, men at de skabes gennem måden, de italesættes. I forbindelse med dette fremhæver han, at det alene er muligt at tale om perversioner, så længe de omtales netop som afvigelser fra normen (Foucault, 1976, s. 45).

Denne forståelse af, at der findes normalitet og afvigelse som produkt af bestemte italesættelser, gør sig derfor interessant, når vi fokuserer på pædofili som en afvigende seksualitet. Dette bliver særlig tydeligt gennem denne besvarelse fra Anders, hvor han, grundet sin seksualitet, ikke føler sig normal, og at han har en klar idé om, hvad det indebærer at være normal. Til spørgsmålet om, hvordan han har det med sin seksualitet, svarer han: “*Bad. Really bad. I wish I could be a “normal” heterosexual attracted only to adult women.*” (Anders, 7. marts, 2020). Her bliver det altså tydeligt, at der på trods af den frie tale omkring seksualitet, stadig hersker en skelnen mellem normale og afvigende seksualiteter. Hvis dette citat fra Anders skal anses ud fra Giddens begreb om *plastisk seksualitet*, må det antages at påvirke Anders’ selvforståelse og identitetsdannelse, at han føler sig anderledes (Giddens, 1992, 10). Med udgangspunkt i den udvikling, der har fundet sted i forhold til anskuelse af seksualitet, finder vi det interessant at reflektere over, hvorvidt ikke-udøvende pædofili en dag vil betragtes som en acceptabel seksualitet på lige fod med andre, såfremt italesættelsen omkring denne kommer til at bero på en normalitetsforståelse, da vi ser, at dette er sket ved eksempelvis homoseksualitet (Henley, 2013).

Pædofili som historisk fænomen

Selvom der formentlig altid har eksisteret seksuelle relationer mellem børn og voksne, så er det et fænomen, der anskues forskelligt rundt omkring i verden. I nogle kulturer er det endda, til en vis grad, acceptabelt at have et seksuelt forhold barn og voksen imellem, men i den vestlige verden betragtes det dog overvejende negativt (Hertoft, 1986, s. 10). Denne negative betragtning anser vi afspejlet i de ikke-udøvende informanternes subjektive fortællinger, da de netop er fra vestlige lande og alle oplever denne negativitet. I Danmark er det først i det seneste århundrede, “*barnets århundrede*”, en tematik, der tages alvorligt, og som ikke længere fejes under gulvtæppet som noget, vi ikke snakker om, da der i det moderne samfund er kommet et langt større fokus på barnets tarv (Fuglestved & Munck, 2005, s. 1)(Møhl, 1999, s. 457).

Doktor Richard Von Krafft-Ebing anses som den første i 1886 til at benytte begrebet pædofili som betegnelsen for voksne krænkernes tilbøjelighed for børn. Dette gjorde han i bogen *Psychopathia sexualis*, hvor han detaljeret klassificerede seksuelle forstyrrelser. Dét, der gør hans værk interessant i denne sammenhæng, er, at han var den første til at anerkende, at den afvigende seksualitet skyldes en allerede eksisterende biologisk base og derfor er genetisk bestemt, hvorfor det ikke er et individuelt moralsk valg, der ligger til grund for pædofilien. Dog erkendte han en sondring mellem dem, hvor seksualiteten er biologisk bestemt, og dem, som selv vælger

at eksperimenterer med sin seksualitet. Med dette hævdede han altså, at seksuel afvigelse var et medicinsk problem frem for et juridisk og retligt problem, hvorfor der var behov for behandling frem for straf (Goode, 2010, s. 10). Dermed ser vi altså, at Ebing var foregangsmand for den forståelse, vi til dels har integreret i vores retssystem i Danmark i dag, hvor kriminelle pædofile tildeles en behandlingsdom frem for udelukkende straf.

I besvarelsene fra surveyen ser vi ligeledes, at denne forståelse, som Ebing grundlagde, i dag har vundet sit indpas, da der her florerer en erkendelse af, at pædofile, kriminelle eller ej, skal kunne modtage behandling, men at pædofile, som krænker, foruden behandlingen også skal straffes. Blandt andet ser vi til spørgsmålet om, hvordan vi i Danmark burde behandle pædofile, udtalelser som: *“Efter min mening skal de i behandling.”* (Survey, 2020, Mand 25 år), *“Behandling. Som med andre psyk. diagnoser.”* (Survey, 2020, Kvinde 28) og *“Vi skal behandle. Det er jeg slet ikke i tvivl om.”* (Survey, 2020, Kvinde 29 år), hvilket netop tyder på, at der i samfundet florerer en forståelse af, at de seksuelle lyster mod børn ikke er selvvalgte. I relation til dette finder vi det særlig vigtigt at fremhæve, at vi i surveyen ser, at 28 af respondenterne sætter lighedstegn mellem pædofili og krænkelse af børn, hvilket som tidligere beskrevet ikke altid er tilfældet. Dette bliver blandt andet tydeligt, når der til samme spørgsmål om, hvordan vi burde forholde os til pædofile, ses svar som følgende:

“De skal naturligvis straffes for deres forbrydelser. Forbrydelser mod børn skal straffes hårdt, men samtidigt skal de i behandling. Hvis ikke det hjælper, må man nødvendigvis give dem en forvaringsdom, så de ikke kan komme ud og gøre fortræd igen. Derudover skal vi gøre mere ud af at oplyse, at det er en sygdom, og at man kan få hjælp.” (Survey, 2020, Mand 56 år)

Besvarelsen viser os altså, at der, så snart ordet pædofil nævnes, associeres til personer, der begår forbrydelser mod børn, men at der på trods af dette stadig er en holdning om, at pædofile skal tilbydes behandling - dette uanset om der er tale om dømte eller ikke dømte. Vi kan altså argumentere for, at der er en bred opfattelse af, at de pædofile tendenser ikke er selvvalgte, hvorfor behandling skal være en mulighed.

Dog har accepten og erkendelsen af, at pædofili kræver behandling frem for udelukkende straf, været længe undervejs. Denne skildring mellem behandling og straf kulminerede i slutningen af 1990'erne, hvor Folketinget i '97 vedtog en revision af Straffeloven, som gav retten mulighed for at idømme sædelighedskriminelle, herunder børnekrænkere, en reduktion af straffen

for til gengæld at gå i psykiatrisk eller psykologisk behandling for den afvigende seksualitet (Munk, 2008, s. 19). Med denne nye håndteringsmulighed af kriminelle opstod der blandt befolkningen en følelse af forargelse over, at børnekrænkere nu ikke udelukkende skulle straffes for deres handlinger, men også tilbydes behandling, hvorfor de blev betragtet og udpeget som folkedjævla, som "slap for billigt" for deres hensynsløse handling (Koldbye, 2008). Ved at holde dette op mod de besvarelser vi får fra surveyen, som netop understreger en nutidig holdning om, at behandling skal være en mulighed, bliver det derved tydeligt, hvordan forståelsen fra 1997 har ændret sig. Faktisk ser vi, at 72 ud af 103 respondenter, ved spørgsmålet om, hvordan vi i Danmark skal forholde os til pædofile generelt, er af den holdning, at behandling skal være tilgængelig. Når samme spørgsmål præciseres til alene at omhandle ikke-udøvende pædofile, får vi det samme billede - dog med en nuancering. Her ser vi, at 88 mener, de skal tilbydes behandling, mens 15 fortsat mener, at der skal gives en form for sanktion på baggrund af seksualiteten. Ved besvarelserne ved dette spørgsmål ser vi, at der lægges større vægt på, at de ikke-udøvende pædofile faktisk fortjener hjælp, samt at der ses en anerkendelse af, at emnet er yderst tabuiseret, hvilket problematiserer de ikke-udøvende pædofiles mulighed for hjælp. Eksempelvis ses svar som:

"Der er alt for lidt hjælp og støtte. Jeg har aldrig hørt om noget. Emnet er alt for tabuiseret, og jeg kunne ikke forestille mig en situation, hvor man kunne ytre, at man er pædofil og har brug for hjælp, og så få den rette respons og hjælp (hos myndigheder). Jeg tror helt sikkert, at der kunne gøres et godt forebyggende arbejde på det punkt." (Survey, 2020, Kvinde 25 år)

Det bliver derved interessant, hvordan fokus og synspunkt hos respondenterne i surveyen ændres, ved alene at gøre opmærksom på, at der findes pædofile, der ikke agerer på deres seksuelle lyster. Netop denne generelle holdning om, at behandling nu er essentielt, understreger formodningen om, at pædofili som socialt problem kan anses som en social konstruktion, hvor italesættelsen og holdningen ændres over tid. Derved kan vi argumentere for, at der er sket en ændring i diskursen om pædofile og om, hvordan pædofile bør behandles.

Dominerende diskurser

Som det ses ovenfor, er der i respondenternes besvarelser flere forskellige holdninger at tyde. Vi mener overordnet at kunne se to diskurser, når det kommer til, hvordan holdningerne er omkring pædofile. Måden, hvorpå vi har fremanalyseret disse to diskurser, er ved at kode vores data fra surveyen ind i to grupper; en hvor besvarelserne i høj grad er negativt betonede, og en

hvor de nærmere bærer præg af en neutral og faktuel forståelse. Denne sondring vil vi nuancere nedenfor.

Når vi ser nærmere på datamaterialet fra surveyen, er det overordnede billede, at 53 af respondenterne omtaler pædofile i negative vendinger med tillægsord og ytringer såsom; *ulækkert, ad, klamt, syge mennesker, utrygt og afskyeligt* (Survey, 2020). Ydermere er et stort fællestræk i denne gruppe, at 28 direkte associerer pædofile med overgrebsmænd. Vi ser blandt andet, hvordan denne negative forståelse bliver tydelig gennem udtalelser som disse til spørgsmålet om, hvad deres umiddelbare tanker er, når de møder ordet pædofil: *“Jeg bliver gal! At man kan finde på at misbruge uskyldige børn! Føj!”* (Survey, 2020, Kvinde 26 år) og *“Grænseløst, ødelæggende, psykisk syg, ingen selvbeherskelse, ingen form for respekt til mindreårige, at føle sig magtfuld, kontrollerende. En masse blandede tanker, alle negative.”* (Survey, 2020, Kvinde 21 år). Her ser vi netop, hvordan pædofili straks forbindes med negativitet og i mange tilfælde overgreb. Modsat denne holdning ser vi, at 38 af respondenterne ikke nødvendigvis associerer pædofile med overgrebsmænd, men i langt højere grad, som før nævnt, har en mere neutral og faktuel holdning til pædofili. Denne holdning kan blandt andet ses i besvarelser som disse til samme spørgsmål: *“Det er synd for dem, der lider af de tanker. Og naturligtvis endnu mere synd for eventuelle ofre. Jeg håber, at de har mod til at søge hjælp.”* (Survey, 2020, Kvinde 26 år) og *“At der er mange nuancer til ordet/diagnosen, og at det generelt er tabuiseret emne, hvor det bliver antaget, at det en aktiv handling, der udgør, at man defineres som pædofil, hvilket jo ikke udelukkende er tilfældet. Men overordnet har ordet en negativ klang.”* (Survey, 2020, Kvinde 24 år). Her ses der netop en forståelse af, at det ikke er betinget til pædofilien at begå seksuelle overgreb, og at der i disse besvarelser i højere grad bliver givet et faktuel svar på, hvad en pædofil er. Grunden til, at vi ikke kan medtælle alle 103 respondenter i ovennævnte diskurser, er, at vi blot har spurgt ind til respondenternes overordnede tanker om ordet pædofil, hvorfor 12 besvarelser ikke kan kodes ind i denne sondring. Et svar, der ikke kan placeres i denne sondring, er eksempelvis: *“At det er noget af det mest grænseoverskridende, men også at der bag pædofilien er et menneske... Nogen gange.”* (Survey, 2020, Kvinde 57 år). Ved svar som dette er det svært at tyde, hvorvidt der er tale om en overordnet negativitet, eller en mere neutral forholden til pædofile.

Vi ser altså to diskurser, hvor vi på den ene side ser en tydelig foragt, hvor pædofili anses som konkrete overgreb mod børn eller i høj grad omtales negativt, og på den anden side ser en mere nuanceret og faktuel holdning til målgruppen.

Samfundsforståelsen fra de pædofiles synspunkt

Ved at rette blikket mod de pædofile informanter bliver det interessant at få et kendskab til, hvilke diskurser de oplever eksistere omkring dem. Her ser vi ved de ikke-udøvende pædofiles besvarelser en tilbagevendende problematik omkring, at samfundet, ifølge dem selv, ikke skelner mellem pædofili og det at begå overgreb. Faktisk er en mangel på denne skildring noget, som alle de ikke-udøvende pædofile i større eller mindre grad italesætter, ligesom de mener, at der i høj grad florerer en meget negativ samfundsforståelse omkring dem som pædofile. Dette ses blandt andet tydeligt i besvarelser som Williams:

“I feel hated and misunderstood. I am frustrated at the ignorance and hypocrisy in society’s response. I do not find that most people make such a distinction (mellem ikke-udøvende pædofile og børnekrænkere red.), however, I have encountered a few individuals who do when presented with a reasonable explanation of the difference.” (William, 6. april, 2020)

Her ser vi altså, hvordan William ikke føler, at samfundet overordnet skelner mellem det at være pædofil og begå overgreb mod børn - dog påpeger han, at nogle mennesker formår at skelne, når han har forklaret dem forskellen. Samme billede omkring oplevelsen af den negative diskurs gør sig gældende ved Johannes:

“Society speaks of pedophiles as if we are all the lowest form of life and are all deserving of life imprisonment or death. They also cast blame on pedophiles for us having our attractions. Finally, they treat us as if we are all bound to harm children. [...]Generally speaking, society does not differentiate the existence of pedophilic attractions from the act of child molestation. People assume that the existence of attractions in an individual necessitates the act of abusing children. Far more often than not, people are unwilling to acknowledge the difference even when clearly explained.” (Johannes, 31. marts, 2020)

Johannes giver, modsat William, udtryk for, at mennesker ikke er villige til at anerkende, at der er en forskel på seksuel tiltrækning og seksuel krænkelse, når det bliver dem forklaret. Herudover er billedet det samme - en oplevelse af at pædofile bliver omtalt i negative vendinger, og han oplever derved også en negative diskurs omkring pædofile. Kun ved en af de ikke-udøvende pædofile, ser vi, at der er en oplevelse af, at samfundet skelner mellem det at være pædofil og krænker - dog med et vis forbehold. Dette ser vi hos Hans:

“Some do (skelner mellem ikke-udøvende og børnekrænkerer red.). More than I would expect to be honest, but those are the ones that can think for themselves. Most people are idiots, incapable of thinking for themselves, who believe the first line they hear and won’t give a single thought beyond that. Most people are not even capable of making the distinction between a pedophile and a child molester generally [...]” (Hans, 14. marts, 2020)

Her ser vi altså, hvordan Hans fortæller, at han er overrasket over, hvor mange der skelner mellem det at være pædofil og børnekrænker, men vi tyder alligevel også en frustration i hans besvarelse over, at de fleste mennesker ikke evner at lave denne distinktion. Denne forklaring er, i følge os, et udtryk for, at også han oplever at leve under en negativ diskurs omkring pædofile, og at han af den grund ønsker at italesætte, at problematikken omkring den manglende distinktion bunder i andres misforståethed og uvidenhed.

Netop disse fælles oplevelser hos de ikke-udøvende pædofile af, at andre i høj grad skærer ikke-udøvende pædofile over en kam med pædofile, som krænker, og Hans’ udsagn om, at andre er uvidende omkring målgruppen af ikke-udøvende pædofile, finder vi interessant at analysere nærmere, da vi i vores survey ser, at 75% af respondenterne faktisk svarer *ja* til, at de kender til fænomenet “dydige pædofile” (nu omtalt som ikke-udøvende pædofile). Med en så stor procentdel, undrer det os, at det ikke er en forståelse, som i større grad præger respondenternes umiddelbare reaktioner på pædofile. Det er dog væsentligt at være opmærksom på, at det ikke i denne tilkendegivelse om kendskab til ikke-udøvende pædofile bliver tydeligt, hvilken betydning respondenterne tillægger det at være “dydig” pædofil (jf. Survey som kvalitativ tilgang). Dog kan vi med udgangspunkt i de efterfølgende besvarelser på respondenternes umiddelbare tanker omkring ikke-udøvende pædofile se, at der i langt større grad eksisterer en mere forstående og ikke-dømmende tone omkring målgruppen, hvilket vi også så være gældende i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt ikke-udøvende pædofile skal modtage behandling eller straf. Denne holdning ser vi blandt andet ved besvarelser som disse: *”At de ikke kan gøre for, at de er pædofile. At de ikke skal dømmes for det, så længe de ikke gør noget ved børn”* (Survey, 2020, Kvinde 25 år), *“Jeg synes faktisk, at det er sejt og må kræve en viljestyrke, samtidig må det være hårdt ikke at kunne agere på naturlige lyster”* (Survey, 2020, Kvinde 24 år) og *“At mange har lyster, som de ikke efterlever. Og hvis deres tanker, kan forblive tanker, ser jeg ikke det som et problem. Medmindre det bliver et problem for den dydige pædofile”* (Survey, 2020, Kvinde 24 år). Med besvarelser som disse ser vi netop, hvordan tonen omkring

pædofile, som ikke udlever deres seksualitet, er en helt anden, end den vi så præsenteret ved pædofile helt overordnet. I forhold til dette, er det dog vigtigt at nævne, at mange af disse besvarelser vedrørende forståelserne af de ikke-udøvende pædofile direkte omhandler, at de alene kan eksistere, såfremt de får den rette hjælp fra systemet, samt at 14 ud af de 103 besvarelser direkte udelukker, at ikke-udøvende pædofile eksisterer. Anerkendelsen af den ikke-udøvende adfærd tillægges således ikke det enkelte individ men nærmere behandlingsindsatsen, som sørger for, at seksualiteten ikke udøves. Denne holdning ser vi blandt andet ved disse besvarelser: *“Det må være nogle, der er blevet behandlet.”*(Survey, 2020, Kvinde 57 år) og *“Der er behov for, at denne målgruppe tilknyttes et behandlingsforløb, da jeg ikke tænker, det er alle, der på den lange bane er i stand til ikke at begå overgreb”* (Survey, 2020, Kvinde 25 år), hvor det netop tydeliggøres, at der, til trods for en anerkendelse af den ikke-udøvende adfærd, lægges vægt på, at denne kun kan finde sted grundet behandling. Vi ser altså, at samfundsborgere i høj grad har en forståelse af nuanceringen af den pædofile målgruppe, men at denne ikke opleves hos de ikke-udøvende pædofile informanter.

Da vi ud fra ovenstående ser, at de ikke-udøvende pædofile primært oplever omtalen om dem som negativ, kan vi argumentere for, at de pædofile udelukkende taler sig ind i den ene af de to diskurser, vi ser, nemlig den negativt betonede. Dette finder vi særligt interessant, da vi i vores undersøgelse, som præciseret, ser to næsten ligeværdige diskurser eksistere. Det, at de pædofile ikke selv oplever disse, bliver ifølge diskursbegrebet som teori spændende, da individets ageren her vil være betinget af den eller de herskende samfundsdiskurser, de er omgivet af, ligesom de selv ved deres handlinger og italesættelser bidrager til en reproduktion af diskurserne (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 14). Det er derfor vigtigt at have sig for øje, at de ikke-udøvende pædofile, med stor sandsynlighed, som beskrevet i metodeafsnittet, har en bestemt agenda i henhold til deltagelse i undersøgelsen - nemlig; at påvirke diskursen omkring dem i en positiv retning. Dette ses i deres udtalelser, hvor de søger at give en ny fortælling om pædofile som ikke nødvendigvis værende krænkere men derimod *“almindelige”* mennesker. Ud fra Foucaults argumentation, om at afvigelser alene eksisterer gennem italesættelser, kan vi derfor forstå de ikke-udøvendenes pædofiles besvarelser som formet af, at der stadig i dag findes en italesættelse af pædofile som afvigende, hvilket bevirker, at de ikke-udøvende pædofile fremfører sig, som de gør, og derved, bevidst eller ubevidst, kommer med et modspil mod den diskurs og det stigma, de er omfattet (Foucault, 1976, s. 45). Vi er derfor opmærksomme på, at de pædofile ikke ser sig fri af den sociale kontekst de indgår i. I relation til dette kan vi antage, at det, at de pædofile tror, at ingen forstår dem, og at de udelukkende bliver betragtet

som “*lowest form of life*”, får betydning for den måde, de forholder sig til deres seksualitet og dermed også deres fortællinger.

Delkonklusion

Vi kan ud fra den første analysedel, hvor vi søger at besvare, hvilke diskurser der findes omkring pædofile, og hvordan disse er historisk og socialt betinget, konkludere, at der faktisk findes en nuanceret forståelse af pædofile. Helt overordnet ser vi to forskellige diskurser; en som betragter pædofile ud fra et neutralt synspunkt, hvor de hverken dæmoniseres eller romaniseres, og en som betragter pædofile ud fra et mere negativt synspunkt, hvor der i høj grad sættes lighedstegn mellem det at være pædofil og begå overgreb. I relation til dette er vi blevet opmærksomme på, at der blot ved en lille ændring af italesættelsen af pædofile fra vores side opstår en mere empatisk og anerkendende forholden til målgruppen. Med kendskabet til den historiske udvikling i forståelsen af seksualitet og besvarelserne fra surveyen, kan vi tyde, at der er sket en udvikling i accepten af pædofili som seksualitet og dermed også diskurserne omkring målgruppen. Vi mener at kunne argumentere for, at det er den generelle frigørelse af seksualitet, der har medvirket til, at vi ser denne accepterende diskurs omkring pædofile finde sted. Med kendskabet til disse to diskurser er vi ud fra ovenstående analyse blevet bekendte med, at de ikke-udøvende pædofile selv udelukkende føler sig omfattet af den negative diskurs.

Analysedel 2 - De pædofiles oplevelse af egen seksualitet

I ovenstående analyse blev det os klart, at de ikke-udøvende pædofile primært oplever at være omfattet af en negativt præget diskurs, hvorfor vi i nærværende analyse ønsker at belyse, hvordan dette får betydning for dem individuelt. Denne del af analysen vil derfor være baseret på den viden, vi har fået fra de ikke-udøvende pædofile. Dette med henblik på netop at forstå, hvad den negative diskurs og stigmaet får af betydning for dem enkeltvis og deres måde at håndtere det på.

Ikke-udøvende pædofile som en stigmatiseret gruppe

Som vi påviste det i første analysedel, oplever de ikke-udøvende pædofile at være omsluttet af en negativ samfundsdiskurs, hvor de ikke mener, at der i samfundet forefindes en anerkendelse af, at der findes pædofile, som ikke krænker. Med denne negative omtale kan vi argumentere for, at de ikke-udøvende pædofile oplever at være underlagt et stigma, alene grundet deres seksualitet, forstået således at stigmaet er affødt af den negative diskurs. Det er altså med ytringer såsom *ulækker*, *sygt* og *afskyeligt* (Survey, 2020), vi kan se, at målgruppen af pædofile, krænker eller ej, betragtes som nedvurderede mennesker, hvormed stigmaet opstår. Da stigmaet ikke er synligt for omverdenen, kommer måden, hvorpå de ikke-udøvende pædofile forholder sig til dette, derfor til at bero på den formodning de har om andres forventninger og holdninger til dem. Faktisk er netop dette interessant, da der først kan være tale om egentlig stigmatisering, når omverdenen kender til det negative træk ved individet, hvorfor dette ikke gør sig gældende hos de ikke udøvende-pædofile, da man ikke alene ved at se på dem, kan se, om de er pædofile eller ej. Derfor kan vi argumentere for, at det er fænomenet pædofili, der i sig selv er stigmatiseret, hvorved det bliver op til den enkelte, om han vil tie med det eller ej. På den måde bliver det tydeligt, at der er tale om et karaktermæssigt stigma, hvor gruppen ikke med det blotte øje kan skelnes fra mængden (Goffman 2010, s. 46).

Vi har i forbindelse med interviewene med de ikke-udøvende pædofile adspurgt dem, hvordan samfundets italesættelse af pædofile påvirker deres liv og får betydning for dem, for at få et indblik i, om de selv føler, at de er stigmatiserede. Helt overordnet så vi i forbindelse med besvarelserne, at de alle i større eller mindre grad mærker, at de er en stigmatiseret gruppe, hvilket blandt andet kommer til udtryk gennem en udtalelse fra Torben: *“There is always a fear of someone finding out”* (Torben, 3. april, 2020). Netop denne frygt for, at andre bliver bekendte med hans afvigelse, vælger vi ud fra Goffmans stigmabegreb at anse som et udtryk for, at

Torben ved, at han bærer et potentielt stigma og derved kan risikere, hvis dette kommer frem, at blive anset som afviger (Goffman, 2010, s. 83). Alligevel ser vi hos nogle af informanterne en forholden til stigmaet, som beror på, at stigmaet stammer fra andre menneskers uvidenhed frem for egen afvigelse, hvorfor det altså ifølge dem selv ikke er et berettiget stigma. Dette ser vi blandt andet hos Ove, som fortæller:

“I don't worry about the comments of those I don't know because I understand they are just ignorant or perhaps have been abused themselves, but it disappoints me when professionals manifest such prejudice” (Ove, 6. marts, 2020)

Med Oves udtalelse kan vi altså se det som et udtryk for, at han forsøger at fralægge sig sit stigma, hvor det bliver de “normale”, der faktisk er “afvigende” grundet deres uvidenhed. På samme måde viser Hans en form for afstandtagen fra det stigma, der findes omkring ham som pædofil. Han udtaler, at det ikke længere påvirker ham i sin hverdag, men han synes dog, at det er udmattende at høre på andre menneskers fortællinger om pædofile:

“Society, by and large, is ignorant and the discourse surrounding pedophilia is reflective of this.[...] For a long time I struggled with the demonization of my sexual interests and how they conflicted with my sense of justice and morality, and although I have made peace with it myself I still find the social discourse surrounding it exhausting and depressing to listen to.” (Hans, 14. marts, 2020)

Vi ser altså, hvordan både Ove og Hans i en vis grad forsøger at undvige deres stigma ved at forholde sig reflektivt til det, og egentlig derved se sig selv som ikke afvigende, hvor den omtale, der findes, skyldes uvidenhed fra samfundets side. De frasiger sig derved ikke, at der findes et stigma vedrørende det at være pædofil, men vi kan argumentere for, at de forsøger at tage afstand fra stigmaet, ved at begrunde det med, at det primært skyldes samfundets uvidenhed. Netop det at tage afstand fra eget stigma og i stedet se andre som afvigende, omtaler Goffman i forbindelse med sit stigmabegreb - altså det at individet ikke lader sig mærke af sit eget stigma, selvom der er en bevidsthed om, at dette eksisterer (Goffman, 2010, s. 48). Netop dette mener vi, at kunne argumentere for gør sig gældende ved Oves og Hans' håndtering af deres stigma. Vi kan formode, at denne frasigelse kan anses som en form for beskyttelse af selvet, da de er nødt til at finde en måde at leve med et label som krænker, selvom dette i mange tilfælde ikke er berettiget.

Alle de ikke-udøvende pædofile er som tidligere præciseret potentielt miskrediteret, i og med det ikke kan ses på dem, hvilken seksuel tiltrækning de har. Dog kan det samme ikke siges med sikkerhed om Torben, da han grundet overgreb mod børn har siddet 16 år i fængsel, hvorfor det kan antages, at der er mennesker, der kender til Torbens seksualitet eller i hvert fald det faktum, at han har begået seksuelle overgreb mod børn, hvorfor han i nogle sammenhænge vil fremstå som miskrediteret. Dette kommer for Torben til at betyde, at han ikke, ligesom de resterende informanter, har fuld kontrol over, hvilken information han vælger at dele om sig selv. Torben fortæller:

“After being released from prison we have everything against us and then some. The unfair bias is extremely harmful, the treatment is a joke and finding help, admitting you have a problem (or had a problem and you are trying to normalize) is akin to being raped” (Torben, 3. april, 2020)

Her bliver det altså tydeligt, at Torben, grundet sin fortid, har nogle hårde odds imod sig, når det kommer til at blive en del af samfundet igen. Altså kan vi ikke på samme måde sidestille Torben med de andre informanter, da hans stigma i nogle situationer vil være kendt for andre i forvejen, hvormed det for ham kan blive en større hæmsko at leve en “normal” hverdag.

Vi ser altså ud fra ovenstående, at der hos de ikke-udøvende pædofile er en erkendelse og oplevelse af, at de bærer på et stigma - berettiget eller ej. Det interessante bliver derfor, hvordan de hver især forholder sig til stigmaet, for netop at få et indblik i, hvilken betydning stigmaet får for dem og deres hverdag.

Håndtering af stigmaet

Vi havde forinden undersøgelsens påbegyndelse en antagelse om, at langt de fleste af de ikke udøvende-pædofile ville have fortalt ingen eller ganske få om deres seksualitet, men faktisk ser vi, at det differentierer meget, hvorvidt de pædofile vælger at dele det, at de er pædofile. Kun ved tre af vores informanter ser vi, at der ikke fortælles om den afvigende seksualitet i den fysiske verden, hvormed vi kan argumentere for, at total *passering* anvendes som strategi i forhold til stigmaet (Goffman, 2010, s.113-115). Dette ser vi ved Hans og Kalle, som netop i den fysiske verden holder deres seksualitet skjult, da de er bange for, hvordan en offentliggørelse af seksualiteten vil få betydning for dem og deres liv. Til spørgsmålet om, hvem de har valgt at dele deres seksualitet med, fortæller Hans, at han udelukkende har fortalt det på internettet:

“Only on the internet. [...] It’s dangerous for me to talk about it IRL (in real life red.) as my profession relies on me having clearance to work with children (even though it’s rare for that to happen), so I only do so anonymously.” (Hans, 14. marts, 2020)

Det er altså tydeligt, hvordan Hans forsøger at lade sit stigma *passere*, da han er sikker på, at et kendskab til ham som pædofil vil få store personlige omkostninger - her i forbindelse med potentielt at miste sit arbejde. Alligevel vælger Hans at fortælle om sin seksualitet online, men dog med det forbehold, at han forholder sig anonymt. På samme måde ser vi hos Kalle, at han udelukkende er åben omkring sin seksualitet online og med personer der formidler viden om pædofile. Som forklaring på, hvorfor han ikke har valgt at dele det med flere, svarer han:

“It’s a bit difficult to answer. But it stems from, that I can’t know if a person would accept me or hate me if I tell them that I’m a pedophile. It may strengthen our relationship, or it could destroy it, and maybe more if the person passes it on.” (Kalle, 16. maj, 2020)

Ud fra Kalles udtalelse kan vi altså forstå *passeringen* som udsprunget af en række overvejelser om, hvilke konsekvenser en offentliggørelse kan medføre for de relationer, han indgår i.

På samme måde ser vi, at informanter såsom Torben, William og Johannes er varsomme med, hvem de åbner op for vedrørende deres seksualitet, da de udelukkende har fortalt det til meget få i den fysiske verden. Torben har kun tidligere fortalt det til én ven, men deler nu alene sine tanker på VirPed. William fortæller: *“I have only told one person, that I know personally. I feel that people would reject me or feel differently about me after finding out.”* (William, 6. april, 2020). Ligeledes fortæller Johannes:

“I have had a handful of conversations about my sexuality with my mother, but those are exceedingly rare, and I allude to my condition and speak in generalities, rather than speaking freely. I have never spoken of my attractions to anyone else who wasn’t themselves minor-attracted, working in the field, or an outspoken ally.”
(Johannes, 31. mart, 2020)

Vi er altså med besvarelser som disse blevet bekræftet i vores antagelse om, at de ikke-udøvende pædofile, som en stigmatiseret gruppe, vil være påpasselige med, hvem de vælger at dele med. Alligevel er vi blevet opmærksomme på, at det ikke er sådan, det forholder sig for alle.

Eksempelvis ser vi hos Ove og Anders, at de begge har været åbne omkring deres seksualitet til langt flere, da Anders har fortalt det til stort set hele sin familie, skolekammerater, læger, fremmede, online forums, politiet, advokater, og Ove til sin hustru, sine børn, søskende, andre familiemedlemmer, præster, professionelle, workshops, radio og TV (Ove, 6. marts, 2020)(Anders, 7. marts, 2020). For os bliver det derfor spændende at forsøge at forstå, hvorfor ikke alle de ikke-udøvende pædofile træder varsomt i forhold til at fortælle om egen seksualitet. Ved først at rette blikket mod Anders kan vi forstå hans åbenhed som en desperat handling. Ud fra hans besvarelser kan vi tyde, at han generelt er svært påvirket af sin seksualitet og stigmaet der følger med, og at hans handlinger, i form af at fortælle det til mange, derved bliver en måde, hvorpå han håndterer sit stigma - som et råb om hjælp. Hos Ove derimod kan vi forstå åbenheden på et andet grundlag:

“I do not seek notoriety, but I think some of us have to come out to bring about change and let people know help is available. I don't have a job or children at home so have less to lose than most younger MAPs.” (Ove, 6. marts, 2020)

Med en udtalelse som dette kan vi forstå Oves åbenhed ud fra, at det ikke længere kan få konsekvenser for hans job og familie at stå åbent frem, hvorfor han ser det som sin pligt at henvende sig til offentligheden for derved at forsøge at mindske det stigma, der findes omkring pædofile.

Udover de to ovenstående ydergrupper, der enten fortæller det til ganske få eller relativt mange, ser vi, at Carsten har fortalt en tidligere kæreste, sin nuværende kone og et par tætte venner omkring sin seksualitet. Her bliver det tydeligt, at det udelukkende er til tætte relationer, han har valgt at åbne op. Som Goffman beskriver det, vil en strategi for potentielt miskrediterede individer ofte være at dele mennesker op i to grupper; en stor gruppe, hvortil de ikke fortæller noget om deres stigma, og en mindre gruppe, ofte de nærmeste relationer, hvortil de fortæller om deres afvigelse for at undgå senere at blive “afsløret” af denne gruppe (Goffman, 2010, s. 136). Ud fra ovenstående eksempel med Carsten kan vi derfor se, at han benytter sig af en form for informationskontrol, hvor han, bevidst eller ubevidst, udelukkende fortæller om egen seksualitet til tætte relationer, da det netop er denne gruppe af mennesker, der vil have størst risiko for, at “afsløre” ham i afvigelsen. I forhold til dette finder vi det interessant, at der blot er én af vores informanter, der benytter sig af denne strategi, når det ifølge Goffman vil være en strategi, som oftest benyttes i af potentielt miskrediterede. Vi ser, at nogle af de ikke-udøvende

pædofile tildeles anvender strategien ved at åbne op for en enkelt nær ven, men eftersom der i så fald ikke vil være tale om en mindre gruppe af mennesker, anvendes strategien ikke fuldt ud. Vi har en formodning om, at grunden til, at de ikke-udøvende pædofile vælger at fortie, i højere grad end andre stigmatiserede grupper, er fordi, de bærer på så nedvurderet en egenskab, at de frygter, hvordan omverdenen vil håndtere dette - selv hvis der er tale om nære relationer. Vi antager derfor, at det for de ikke-udøvende pædofile bliver "den sikre løsning" at holde kendskabet til den afvigende seksualitet for sig selv, for netop ikke at risikere at miste nære relationer.

Ud fra ovenstående ser vi altså, at der er stor forskel på, hvordan de ikke-udøvende pædofile forholder sig til deres stigma, da der både ses fortielse og åbenhed. Et fællestræk ved alle informanterne er dog, at de har valgt at dele tanker og følelser omkring deres seksualitet med ligesindede - enten anonymt online eller i den fysiske verden. Dette så vi eksempelvis ved Hans, som har valgt ikke at dele med nogen i den fysiske verden, men i stedet vælger at åbne op anonymt online. I forhold til dette udtaler han: "*For VirPed, I was nervous at first since it seemed like it could be a trap, but I felt safe quickly*" (Hans, 14. marts, 2020). Vi ser altså, at Hans også har følt det risikabelt at dele sin seksualitet online, men at han alligevel vælger at gøre det, da han føler sig tryk på et forum med andre ikke-udøvende pædofile. På samme måde ser vi, at samtlige af de resterende informanter italesætter, at det er rart at være i kontakt med andre, der har den samme seksuelle tiltrækning som dem selv. Johannes fortæller i relation til dette:

"I have a number of pedophilic friends I've made over the years who I speak to regularly. I know that I can always turn to them when I'm feeling bad due to issues surrounding my attractions. I also know that I can post to VirPed if needed." (Johannes, 31. marts, 2020)

Her ser vi netop, hvordan alene det at møde andre med samme seksualitet og vide, at man ikke er alene, har hjulpet Johannes. Vi kan altså derfor argumentere for, at det at befinde sig i grupper med ligesindede har en god effekt hos de ikke-udøvende pædofile. Ved at se dette ud fra Goffmans stigmabegreb, kan vi udlede, at de ikke-udøvende pædofile søger mod ligesindede med det samme stigma, da dette kan give dem en følelse af ikke at fremstå som afvigende for en stund (Goffman, 2010, s. 61). Også Torben finder støtte i at tale med andre, som er i samme situation som ham selv. Han fortæller: "*[...] I often talk with a group of guys over an internet*

audio group. Mostly vets. (tidligere krænkere red.). I don't talk about pedo stuff, we just hang out and the community is helpful. I have no one else to talk to." (Torben, 3. april, 2020). Torben lægger altså ligeledes vægt på, at alene det at vide, at de andre, han taler med, har samme udgangspunkt som ham selv, er givende. Dog tilføjer han til sidst, at han ligeledes snakker med denne gruppe, fordi han ikke har andre at tale med. Det bliver altså her både et udtryk for, at han er glad for at kunne tale med ligesindede og derved ikke føle sig som afviger, men også et udtryk for, at han bærer et stigma så miskrediteret, at han ikke føler, at han kan gå til andre. Hvor vi hos de resterende informanter, som har søgt mod ligesindede, så, at fællesskabet er rart, da det åbner muligheden for at tale frit om seksualiteten, ses det derimod hos Torben, at han og de andre pædofile ikke taler om "*pedo stuff*", men at de blot hænger ud. Vi kan altså forstå Torbens udtalelse som, at han, ved netop ikke at italesætte den afvigende seksualitet, opnår en følelse af at være "normal" for en stund.

Faktisk er en vigtig pointe, at vi ser, at mange af de pædofile lever og søger efter helt "normale" liv og relationer på trods af deres afvigende seksualitet, hvorfor vi ikke kan sætte lighedstegn mellem alle pædofile som afvigere, men tværtimod ser, at der er tale om en heterogen gruppe, hvor langt de fleste har gode uddannelser, job og kone eller kærester, hvilket bliver tydeligt i oversigten af informanter. Netop det at forsøge at normalisere eget liv, kan ligeledes anses som en måde, hvorpå de ikke-udøvende pædofile håndterer deres stigma, ligesom det også blot kan anses som et udtryk for, at der er tale om helt almindelige mennesker, der gerne vil leve deres liv, som alle andre, og som ikke i så høj grad er tyngt af deres seksualitet, som vi tror.

Vi ser altså ud fra ovenstående, at de ikke-udøvende pædofile har forskellige måder at håndtere deres stigma på, da det varierer, hvem de vælger at fortælle om deres seksualitet til, men at fælles for dem alle er, at de indgår i en form for fællesskab med andre ikke-udøvende pædofile. Vi finder det derfor interessant, hvorfor det særligt er ligesindede, de ikke-udøvende pædofile søger mod. Gennem Goffman, som beskriver, hvordan det at holde sin afvigelse skjult kan fremme reaktioner som stress og angst, kan vi forstå disse fællesskaber som, at der i disse ikke er en risiko for eksponering, hvorfor det bliver et fristed, hvor de ikke-udøvende pædofile ikke konstant skal skjule deres sande jeg og derved ikke risikere at blive afsløret i deres stigma (Goffman, 2010, s. 127). Med et kendskab til, hvordan de ikke-udøvende pædofile strategisk forholder sig deres stigma, finder vi det interessant at rette blikket mod, hvordan de pædofile egentlig har det med deres seksualitet.

Den skamfulde pædofile

Vi finder det interessant at forholde os til, hvilke emotioner der ligger til grund for valget om enten at dele eller fortie tanker om egen seksualitet. Vi har, som vi så det i metodeafsnittet, valgt at basere vores interviewguides på teori omkring skam, da vi havde en formodning om, at dette ville være en gennemgående emotion i de ikke-udøvende pædofiles selvforståelse og håndtering af egen seksualitet. Dog er det blevet tydeligt, at det er svært direkte at kode ud fra det skrevne sprog, hvilke emotioner der egentlig er på spil. Vi mener dog stadig at kunne tyde, at den måde, de ikke-udøvende pædofile fortæller om og forholder sig til egen seksualitet, kan argumenteres for at bunde i en følelse af skam.

Et fællestræk ved mange af de ikke-udøvende pædofiles besvarelser er, at der følger mange overvejelser med det at have en afvigende seksualitet. I nedenstående citat ses det blandt andet, hvordan Johannes udtaler, at han ikke fortæller om sin seksualitet, fordi han er bange for ikke at møde forståelse:

“On a day-to-day basis, this failure of society to differentiate pedophilic attractions from actions has caused significant feelings of depression, anxiety, and isolation. I feel I should be able to turn to friends and family for support, as one would ordinarily be able to do for less taboo situations, but I cannot trust that they will understand the difference between attraction and action.” (Johannes, 31. marts, 2020)

Ud fra ovenstående kan vi diskutere, om den manglende lyst til at fortælle stammer fra en skamfølelse i relation til egen seksualitet, eller om der nærmere er tale om en frygt for ikke at møde forståelse fra sin omgangskreds. Vi mener altså, at vi her, i og med at Johannes har en oplevelse af, at han har ret til, og at han burde kunne gå til tætte venner og familie med sine tanker omkring egen seksualitet, kan argumentere for, at der ikke direkte er tale om skam, da han netop ønsker at åbne op, men at det nærmere er frygten for at møde stigmaet omkring ham, der holder ham tilbage. Dog kan det ligeledes tolkes således, at dette negative syn fra samfundet kan være medvirkende til, at Johannes føler skam, da han oplever depression, angst og isolation i henhold til sin seksualitet og samfundets reaktioner. Det er svært at sige endegyldigt, om der er tale om skam, eller nærmere en afstandtagen og indre konflikt over samfundets forståelse i henhold til hans seksualitet. Uanset tyder vi, at Johannes oplever frustrationer over ikke at have følelsen af, at han kan søge mod sine nærmeste for støtte.

Ligeledes er det ved Torbens udtalelser svært at tolke, hvorvidt han direkte føler skam i relation til sin seksualitet. En af grundene til, at det ved Torben er svært at tyde, om det er skam, der er tale om, kan være, at han bærer på en skyld i forhold til de tidligere overgreb. Det ses ved flere lejligheder, hvordan Torben kanalisere skylden over sin nuværende position over på andre, forstået således at han skubber ansvaret over på andre mennesker eller systemer. I henhold til skam, kan dette anses som en strategi til at forholde sig til skammen, fordi den bliver for uhåndterbar for det enkelte individ; altså kan der være tale om en omdirigeret skam (Bo, 2015, s. 104-105). Torben fortæller følgende:

“I would like to repeat that offenders such as I are deep in our shame. [...] Men served their punishment and it is indeed heavy. Losing everything you have ever known, surviving the struggles of prison and not taking part in the world is far more troubling that it seems from the outside. Try facing it day in and day out knowing you are powerless to do anything about it, knowing that those with authority over you don't care a lick about you and the rules so you must fend for yourself somehow and knowing this will continue for years... There are far worse people on the planet than someone who has committed a molestation. Generally these people have problems but don't go out of their way to molest children, it's someone close they feel they can control/get away with or fail to be able to control an urge after triggers ect..” (Torben, 3. april, 2020)

I ovenstående italesætter Torben den skam, der er forbundet med at have begået overgreb mod et barn og det at skulle leve med denne afvigende seksualitet. Hvis man sætter forståelsen af skammens kompas på spidsen, kan det, at Torben henviser til, at der er andre mennesker, der har begået værre forbrydelser end overgreb på børn, anses som *angreb på andre*, hvor han forsøger at sætte fokus på, at der findes mennesker, der begår værre forbrydelser, end dem han selv har begået. Vi kan altså argumentere for, at en måde Torben forsøger at undvige skammen på er ved at skubbe opmærksomheden over på andre kriminelle grupper. Dog er det også relevant at bide mærke i, hvordan Torben i ovenstående forsøger at positionere sig i en form af offerrolle, hvor det bliver tydeligt, hvor svært det er at komme tilbage til samfundet efter at have udstået sin straf. I henhold til dette mener vi at kunne argumentere for, at der ikke alene er følelse af skam, men en blanding af skam, skyld og afmagt. Det bliver altså tydeligt, at Torben oplever sin situation som ulykkelig og uhåndterlig, fordi det føles som om, at hele verden er imod ham.

Denne følelse af ulykkelighed og frustration bliver ligeledes tydelig ved Anders. I flere af Anders' besvarelser fremgår det, at han omtaler sig selv i negative vendinger, hvilket eksempelvis ses, når han udtaler følgende omkring sin seksualitet: *"I immediately knew that there was something wrong with my sexuality [...] I'm sick in the head. I'm a disgusting person. I'm a monster."* (Anders, 7 marts, 2020). Her bliver det tydeligt, hvordan han retter sin skamfuldhed indad. Ifølge Nathanson kan denne form for håndtering af skammen anses som *angreb på selvet*, hvor skammen følges af en følelse af selvforagt. Ved at Anders omtaler sig selv i meget negative vendinger, kan vi ud fra denne strategi argumentere for, at han udskammer sig selv, før andre gør det, og at han på denne måde forsøger at tilpasse og føje sig til de diskurser, han anser som gældende. Han reducerer altså sit eget værd, ved at tale nedgørende om sig selv, hvilket er karakteristisk for denne håndteringsstrategi (Bo, 2015, s. 103-104). Vi ser derved, hvordan Anders udtrykker sin skamfuldhed, hvilket vi i forhold til ovenstående, hvor vi så, at han henvender sig til mange, kan forstå som en form for drivkraft for ham til at søge hjælp, da han desperat ønsker at ændre på sig selv.

Dog har vi ligeledes en række informanter, der forholder sig mere neutralt og accepterende i relation til egen seksualitet. Her ser vi eksempelvis en udtalelse fra Hans, som virker afklaret omkring sin seksualitet:

"It's only in my late teens that I really started to obsess over the fact, the thoughts kept going around and around in my head and I found myself very challenged with doubts about myself. [...] I'm ok with it now days. It is what it is, I see no reason to love it, hate it, romanticize it or demonize it because it's not going away one way or the other. On some days I even like it, just a little bit." (Hans, 14. marts, 2020)

Det ses altså i ovenstående, hvordan Hans har udviklet en forholdsvis neutral tilgang til sin seksualitet forstået således, at det ikke er noget, der tynger ham i hverdagen. Hans har accepteret, at han er pædofil, og at dette ikke forsvinder. Han skammer sig derfor ikke umiddelbart, men vælger alligevel, som vi så det i forrige afsnit, kun at fortælle om sin seksualitet anonymt online, hvilket vi finder bemærkelsesværdigt, da dette ikke direkte tyder på en accept. Det er derfor svært endegyldigt at vurdere, hvorvidt Hans oplever skam, da vi ser, at der er dele af ham selv, som han vælger at holde skjult, men at dette ikke umiddelbart beror på en skamfuldhed men nærmere en frygt for, at omverdenen misforstår og reagerer derefter.

Ligeledes ser vi en accepterende holdning til egen seksualitet hos Ove, som i relation til sin åbenhed omkring egen seksualitet nævner, at han indenfor det sidste årti er blevet mere tilpas i at tale om det i offentligheden. Ove har dog ikke altid haft denne åbne tilgang, og han har i sine yngre dage været yderst skamfuld omkring egen seksualitet. Ove fortæller: *“In reference to the previous fifty years, I didn't tell anyone not because I was trying to hide it but because there didn't seem to be a need for anyone to know. It was too embarrassing to even tell my wife.”* (Ove, 6. marts, 2020). Ligesom vi så ved Hans, har Ove altså tidligere håndteret sin seksualitet ved ikke at fortælle om den til nogle, hvilket, ifølge os, kan anses som et udtryk for at han førhen har været skamfuld. Vi kan altså argumentere for, at også Ove har håndteret sin skam gennem *undgåelsesstrategien*, hvor fortielsen af seksualiteten bliver et bevidst valg for på den måde at undgå udskamning og derved bibeholde et intakt selvbillede (Bo, 2015, s. 103). Det bliver altså tydeligt, hvordan Ove tidligere oplevede stor skam, som han gerne ville undgå, men nu er kommet til et sted, hvor han ønsker at stå frem og bruge sin seksualitet produktivt: *“I accept it and want to use it for good to help children and also help other pedophiles.”* (Ove, 6. marts, 2020). Derved kan vi altså se, at det for Ove har taget mange år, før skamfølelsen er forsvundet, og at han er nået frem til den accept, han har i dag, hvor vi ikke kan tyde nogen former for skam i hans besvarelser.

Som det er tilfældet ved Ove, ser vi ved flere af vores informanter, at skamfølelsen er reduceret med tiden. Dette ser vi blandt andet også hos William, Johannes og Kalle som efterhånden alle har udviklet en accept af deres seksualitet. Til spørgsmålet om, hvordan William reagerede, da det gik op for ham, at han var seksuelt tiltrukket af børn, udtaler han:

“I panicked when I realized that it was permanent and not a phase. I did not want to have the attraction. I blamed myself for not ignoring the thoughts when I was younger. I assumed it was my fault” (William, 6. april, 2020)

Vi ser altså her, hvordan William tidligere beskyldte sig selv for at have en seksualitet rettet mod børn. Gennem skammens kompas kan vi forstå dette som et *angreb på selvet*, hvor skammen netop håndteres gennem anger og fortrydelse, som kan siges at gøre sig gældende i ovenstående citat (Bo, 2015, s. 103-104). I dag forholder han sig dog anderledes: *“I am curious about why I am this way. I wish I was not a pedophile, but I accept that I can't change it.”* (William, 6 april, 2020). I denne udtalelse ser vi derimod ikke længere tegn på skam, men nærmere et udtryk for nysgerrighed og en erkendelse af, at han ikke kan ændre sin seksualitet.

På samme måde ser vi hos Johannes en udvikling i forhold til hans holdning til egen seksualitet, da han fortæller: *“As tragic as I believe the sexuality to be, I harbor no judgment towards myself or anyone else for merely having these attractions. At one point in time, I did, but I have since outgrown that.”* (Johannes, 31. marts, 2020). Her ser vi, at også Johannes italesætter, hvordan han tidligere har dømt sig selv i forhold til sin seksualitet, men at han nu ikke længere gør det. Dog ser vi det væsentligt, at både William og Johannes giver udtryk for, at de anser deres seksualitet som tragisk og begge gerne ville have været den foruden. Der er derved ikke tale om en accept af pædofilien, men nærmere en erkendelse af, at de ikke kan ændre deres seksualitet. Hos Kalle derimod finder vi det sværere at se, hvorvidt der reelt er tale om en accept af egen seksualitet. Kalle selv fortæller: *“Now I’m okay. There is nothing wrong with being a pedophile. It is not bad nor good. It just is. It took me a long time to accept myself, but that I’ve done.”* (Kalle, 15. maj, 2020).

For selvom han fortæller os, at han er okay omkring sin seksualitet i dag, udtrykker han også, at han har depression og angst som følge af den:

“It has affected me extremely since I found out I was a pedophile. I now have a depression, and I feel there is virtually no one who knows me. I have a big wall around me, and I constantly try to make sure that no one breaks through that wall. Because if they do, they would probably hate me.” (Kalle, 15. maj, 2020)

I Kalles besvarelser ser vi altså modsigende elementer, hvilket gør det svært for os at tyde, hvorvidt han egentlig er nået til en accept af sin seksualitet eller ej. Ligesom ved nogle af de andre informanter kan det, at Kalle har en forventning om, at andre mennesker vil hade ham, hvis de finder ud af hvem han virkelig er, bunde i en følelse af skam over for eget selv, der gør at han føler et behov for at skjule elementer af sig selv. Derved kan vi argumentere for at der, ligesom hos Anders, kan tydes at være elementer af *angreb på selvet* i Kalles måde at håndtere sin seksualitet, da han forventer, at andre mennesker ville hade ham, hvis de kendte til hans seksualitet (Bo, 2015, s. 103-104).

Vi ser altså ud fra ovenstående, hvordan både Ove, William, Johannes og til dels Kalle har oplevet at føle ubehag og i nogen grad skam i forhold til deres seksualitet, men med tiden er nået til en vis form for erkendelse af, at de ikke selv er skyld i deres seksualitet. En enkelt af informanterne, Carsten, giver omvendt de resterende informanter ikke udtryk for, at han på

noget tidspunkt har oplevet skam eller andre negative følelser i relation til sin seksuelle tiltrækning til børn. Han udtaler:

“I believe it's heinous to cause suffering to others for self-pleasure, and that each of us has a moral duty to do our part in creating a better world than we were brought into [...] I like it (at være pædofil red.) Liking children brings me joy, even as I can't do anything about it. I believe the more things you like in life, the better. A lot of the woes in society are grown from apathetic hearts.” (Carsten 6. marts, 2020)

Alligevel finder vi det iøjnefaldende, at han alene er åben omkring egen seksualitet til ligesindede og en mindre gruppe af mennesker, som vi så det indledningsvist i denne analyse, da denne forsigtighed nærmere tyder på, at han ikke fuldkomment har fundet accept i sin seksualitet, eller at han blot er af den overbevisning at omverden ikke er klar til at høre hans historie.

Ud fra ovenstående, hvor vi altså er blevet bekendt med, at accepten af egen seksualitet bliver større med tiden, finder vi det interessant at gøre os nogle refleksioner om, hvad der ligger til grund for denne mere accepterende tilgang til egen seksualitet. Som vi løbende har vist det, har det for informanterne særligt været i deres unge år, hvor de var bekendt med seksualiteten, at de oplevede skam. Dette med, at det er en udvikling, de ikke-udøvende pædofile gennemgår, bliver ligeledes tydeligt, da det særligt er de yngste informanter, Anders på 23 år og Kalle på 20 år, der giver udtryk for, at de aktuelt er negativt påvirkede af deres seksualitet. I de første år med bevidstheden om egen seksualitet formoder vi, at de pædofiles kendskab til pædofili ikke er særlig stor, hvorfor de pædofile i stor grad kan antages at være mere modtagelige over for det, de herskende diskurser fortæller. Derfor vil det altså særligt være i de første år, at de ikke-udøvende pædofile er mest sårbare og usikre på egen seksualitet. Derfor mener vi at kunne argumentere for, at den stigende accept til dels skyldes tilegnet viden omkring pædofili samt en erfaring af, at egen morale er afgørende for de ikke-udøvendes ageren og handlen. Den stigende accept af egen seksualitet kan ligeledes siges at skyldes, at informanterne bliver opmærksomme på, at den skam de føler, opstår som reaktion på samfundets negative forventninger, og ikke på baggrund af egen morale.

Delkonklusion

Ud fra ovenstående analyse, hvor vi har søgt at svare på, hvordan de ikke-udøvende pædofile oplever at leve med en seksuel tiltrækning til børn, kan vi konkludere, at de ikke-udøvende pædofile er underlagt en selvstigmatisering som følge af egne forventninger til, at de af andre

betragtes som en stigmatiseret gruppe, og at de alle forholder sig til dette stigma på forskellige måder. Der er derved ikke et endegyldigt svar på, hvordan ikke-udøvende pædofile forholder sig til stigmaet, men fælles ser vi, at de alle henvender sig til ligesindede. Vi er gennem analysen blevet opmærksomme på, at det for de ikke-udøvende pædofile særligt var i deres unge år, stigmaet påvirkede dem mest, og at de med tiden har fundet ro ved, at de som pædofile ikke er nødsaget til at handle efter det stigma, de er underlagt, da mange faktisk lever helt almindelige liv. Gennem analysen ser vi desuden, at der er en skamfølelse at tyde i de ikke-udøvenes besvarelser, men at det ikke findes i en sådan grad, som vi ellers havde forventet det. Derimod ser vi, at den tilbageholdelse, der er omkring at vedkende sig sin seksualitet, ikke beror på en skamfølelse men nærmere på en bevidsthed om, at det hos samfundet ikke vil modtages på en god måde netop grundet det stigma, pædofili generelt er underlagt. Vi mener derfor at kunne argumentere for, at det egentlig er os som samfund, der forventer at de pædofile skal skamme sig, hvilket ikke er et gunstigt grundlag for det sociale arbejde.

Analysedel 3 - Det sociale arbejde

Vi har gennem de to foreliggende delanalyser fundet frem til, at der er flere interessante fokuspunkter for det sociale arbejdes felt, når det vedrører målgruppen af ikke-udøvende pædofile. Vi ser blandt andet, at der aktuelt eksisterer to dominerende diskurser omkring pædofili, men at de pædofile alene oplever den negativt ladede diskurs. I relation til dette ønsker vi at belyse, hvordan diskursen har indflydelse på det sociale arbejde, der udføres på feltet, og de ikke-udøvende pædofiles ønske om at søge støtte. Derudover vil vi her inddrage nye synspunkter fra de ikke-udøvende pædofile, da vi netop med disse kan få et indblik i, hvordan vi mener, det sociale arbejde med fordel kan opbygges.

Vi mener at kunne argumentere for, at der forefindes et krydsfelt i henhold til, om det sociale arbejde skal udføres i en social- eller sundhedsfaglig kontekst. I nærværende analyse vil vi ikke fokusere særligt på, hvem der skal være udfører af det sociale arbejde i praksis, men vi er af den overbevisning, at et tværfagligt samarbejde vil være gunstigt, da problematikken både rummer elementer, som er af relevans for både det social- og sundhedsfaglige område.

Det egentlige fokus for det sociale arbejdes felt

Når vi fokuserer på det sociale arbejde omkring målgruppen, finder vi det væsentligt at specificere, hvad det egentlig er, der skal være genstandsfeltet for arbejdet. Oprindeligt var vi selv af den opfattelse, at professionel støtte er essentiel for at bevare de pædofile i deres nuværende ikke-udøvende adfærd, men med de ikke-udøvende pædofiles besvarelser blev vi hurtigt klar over, at den professionelle behandling faktisk mere ses nødvendig i forhold til andre ting, som følger med det at have en afvigende seksualitet, som ikke kan udledes.

Vi har i forbindelse med vores interviews spurgt direkte ind til, hvorfor informanterne har valgt, at være ikke-udøvende pædofile. Særligt to informanter blev provokeret af dette spørgsmål. Hans svarede:

“Isn't that like asking someone why they chose not to be a murderer or an arsonist? It's because I don't want to bring harm to others, as it should be for most. [...] I've never been in the business of harming others for my own gratification one way or the other.” (Hans, 14. marts, 2020)

Kalle giver et lignende svar til dette spørgsmål: *“It is like asking why people who are heterosexual chooses not to molest, or homosexuals why they do not molest. My morals are the same as others, to abuse children is wrong, terrible.”* (Kalle, 16. maj, 2020). I disse besvarelser bliver det derved tydeligt, at det ikke er det at forblive ikke-udøvende, de har behov for støtte i, da dette er lige så naturligt, som det ikke at begå mord eller overgreb. Netop dette anser vi som et vigtigt perspektiv, da det taler direkte ind i deres morale og det, at de ikke ønsker at forvolde andre skade, hvorfor det altså ikke er et aktivt valg men nærmere en selvfølge at være ikke-udøvende. Som de ligeledes beskriver det, skyldes den ikke-udøvende adfærd også, at de netop har en kærlighed for børn, og derfor ikke ønsker at påføre dem skade. Dette ses tydeligt ved udtalelser fra både Johannes og Anders, som hver især udtaler:

“First and foremost, I would never want to cause physical or emotional suffering to a child. I love and adore children too much to ever subject them to the lasting torture that sexual abuse can inflict.” (Johannes, 31. marts, 2020)

“Because I love children not only sexually but also for their dignity. I would never want to hurt a child or to see a child that gets hurt.” (Anders, 7 marts, 2020)

De giver altså alle klart udtryk for, at de ikke er til fare for børn i forhold til at begå seksuelle overgreb, hvorfor det ikke er i relation til dette, at de ønsker støtte. Dog giver alle informanterne helt overordnet udtryk for, at de har behov for professionel støtte eller behandling - dog i et andet perspektiv end det præventive. Anders svarer kort og konkret *“absolutely”* til, at han har behov for støtte i forhold til at leve som ikke-udøvende pædofil, og Carsten svarer: *“Sometimes. I wish I had someone who understood well the subject, but also had an unbiased view towards it, to talk to about certain things.”* (Carsten, 6. marts, 2020). Med sådanne besvarelser er det dog ikke klart for os, hvad det præcist er, de ønsker hjælp til. Hos de resterende informanter derimod synes et mere nuanceret svar i forhold til, om de ønsker støtte i forbindelse med det at leve som ikke-udøvende pædofil. Dette ser vi blandt andet hos Johannes og Hans, som hver især udtaler:

“I do feel the need for guidance and treatment. I don't feel as if I'm ever in imminent danger of harming any children, but I am very distressed due to the feeling that I'll never experience emotional fulfillment.” (Johannes, 31. marts, 2020)

“Not insofar as dealing with my sexuality, but the unhappiness that I still have is long lasting and it would be nice to talk to someone about that even if just to vent my frustrations.” (Hans, 14. marts, 2020)

Her ser vi altså, at informanterne ikke oplever et behov for hjælp i henhold til fortsat ikke at begå overgreb, men derimod ønsker støtte i forhold til de følgevirkninger seksualiteten medfører. Ove og Torben besvarer dette spørgsmål på samme vis og med samme pointe om, at hjælpen skal være reflekteret på de følgevirkninger, det medfører at være seksuelt tiltrukket af børn, og at de ikke er til fare for børn. Dog ser vi modsat hos William, hvordan han føler et behov for støtte i forhold til at bevare et realistisk mindset, og derved ikke lade sig medrive af egne seksuelle fantasier:

“[...]despite my commitment to non-harm, I find myself given to distorted thinking regarding whether being sexual with a child would or would not be harmful. I also experience distorted thinking about a child's intentions. Sometimes when a child wants attention from me or wants to play, I assume they are interested in forming a relationship with me. I will sometimes develop a crush or fall in love with a child and will experience a great deal emotional hardship due to not being able to act on those feelings. I need guidance in overcoming the sense of loss or lack that stems from knowing I will never be able to have the kind of relationship my heart desires. I also need guidance in keeping my thoughts non-distorted and realistic.” (William, 6. april, 2020)

Vi ser her, hvordan William giver udtryk for at leve med en indre konflikt, hvor han er bevidst om, at han ikke kan have seksuelle relationer med børn, men alligevel oplever at blive forelsket i dem. Vi udleder derfor ud fra ovenstående, at for William er behovet for støtte nærmere i forhold til at bevare et realistisk tankemønster omkring sin seksualitet, således seksuelle overgreb ikke bliver aktuelt. Dette skal dog ses i relation til hans argumentation for, hvorfor han forholder sig ikke-udøvende, hvor han svarer: *“I have always wanted to be virtuous pedophile. I do not want to cause harm to anyone.”* (William, 6. april, 2020). Ligesom de resterende informanter deler han altså samme morale og værdier om, at han ikke ønsker at skade andre, hvilket bliver det retningsgivende for ham.

Ud fra ovenstående er vi altså blevet bevidste om, at det sociale arbejde selvfølgelig skal være med det mål for øje at forebygge forekomsten af seksuelle overgreb mod børn, men at det for

de pædofile i langt højere grad handler om at italesætte de problematikker, der følger med det at undertrykke egen seksualitet. Genstandsfeltet for det sociale arbejde i praksis ser vi derfor være med fokus på at støtte og rådgive de pædofile i forhold til de tanker, reaktioner og følelser de får af at leve med en seksualitet, som ikke kan realiseres. Den videre analyse vil derfor tage sit udgangspunkt i dette.

Diskursens betydning for det sociale arbejde

I første analysedel så vi, hvordan det primært er den negativt prægede diskurs, der påvirker de ikke-udøvende pædofile. Vi har en antagelse om, at dette bliver problematisk i henhold til udførelsen af det sociale arbejde på feltet, da dette stigma og den negative diskurs medfører, at der er et tabu forbundet med det at stå frem som pædofil. En del af informanterne har faktisk haft kontakt til forskellige behandlingsindsatser, men de udtrykker, at der ved denne række ud efter hjælp har været mange overvejelser og følelser forbundet dermed. I relation til det sociale arbejdes udførsel mener vi derfor at kunne argumentere for, at den negative italesættelse kan virke som en hæmsko.

Foruden denne antagelse om, at den negative diskurs bevirker, at færre pædofile står frem og derved gør brug af det sociale arbejdes praktisering, mener vi også ud fra informanternes besvarelser at kunne argumentere for, at den negative diskurs kan skabe yderligere sociale problemer i form af overgreb. Dette da flere af informanterne fortæller, at de faktisk troede, de ville ende med at begå overgreb, fordi det netop er det, diskursen, de er omfattet, fortæller:

“Finally, I’m regularly exposed to commentary on the internet which conflates pedophilia with child molestation. This used to cause me significant distress and would make me worry that I’d have no choice but to harm a child.” (Johannes, 31. marts, 2020)

“It (den negative omtale red.) has given me low self-esteem and for many years I assumed that I would eventually molest a child because that is what society tells us.” (Ove, 6. marts, 2020)

Her ser vi altså, hvordan en diskurs i samfundet om, at pædofile begår overgreb, har påvirket Johannes og Ove i sådan en grad, at de på et tidspunkt i deres liv har været af den overbevisning, at de ikke havde et valg i henhold til, om de ville komme til at begå seksuelle overgreb eller ej. Derfor mener vi at kunne argumentere for, at det vil være gunstigt, hvis det for de pædofile

blev tydeliggjort, at vi faktisk, foruden den negativt prægede diskurs, også ser en diskurs som rummer mere forståelse og faktisk kendskab, hvorfor de ikke udelukkende bliver betragtet negativt, da et kendskab til dette kan få betydning for dem, deres selvopfattelse og i sidste ende børns sikkerhed. Særligt vil dette være fordelagtigt for de pædofile, som er nye i deres erkendelse af seksualitet, da vi, som tidligere nævnt, kan se, at det er denne målgruppe, som er særligt påvirkelig. Med en spredning af den neutrale diskurs vil vi desuden argumentere for, at der også blandt samfundsborgere vil opstå en øget opmærksomhed på målgruppen, hvilket kan antages at nedbringe stigmaet omkring de pædofile, som vi så det gjorde sig gældende i første analysedel, hvor alene en lille præcisering af ikke-udøvende pædofile affødte en større forståelse og sympati over for målgruppen.

Refleksioner over det sociale arbejde i praksis

Som det er præsenteret indledende i undersøgelsen, har Sundhedsstyrelsen udarbejdet tre opmærksomhedspunkter i forhold til, hvordan indsatsen omkring målgruppen i Danmark kan forbedres; *øget oplysning, bedre betingelser for tilbud og adgang til tilbud og øget viden og vidensdeling*. Med ovenstående kan vi derfor se, at særligt det første opmærksomhedspunkt, *øget oplysning*, viser sig relevant for os, da netop dette vedrører, at stigmatiseringen af gruppen skal nedsættes for at sikre, at flere pædofile har mod på at søge hjælp. Som Sundhedsstyrelsen selv i rapporten foreslår, vil konkrete tiltag her være oplysningskampagner, som både kan bidrage med en personlig vinkel på pædofili samt en større oplysning om allerede eksisterende tilbud. Derfor vil kampagnerne være målrettet både pædofile samt tilfældige samfundsborgere (Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 8). Netop dette tiltag om oplysningskampagner ser vi af samme grund som gavnlig for at mindske stigmaet omkring pædofile. Udover disse konkrete tiltag mener vi dog også, at det vil være gavnligt at fokusere på at formidle den mere neutralt prægede diskurs, vi i vores undersøgelse ser har fået sit fodfæste, da et kendskab til denne blandt de pædofile muligvis kan bidrage til en afstigmatisering i sig selv.

Med denne opmærksomhed på, at den negative diskurs og det dertil hørende stigma kan risikere at afholde de ikke-udøvende pædofile fra at søge professionel hjælp, finder vi det interessant at kigge på, hvor de i stedet søger støtte. Som vi så det i forhenværende analyse, er det fælles for alle informanterne, at de søger mod ligesindede som en form for selvhjælp, hvorfor vi finder dette særligt relevant at anskue ud fra en socialfaglig vinkel. Allerede i vores interviews med de ikke-udøvende pædofile spurgte vi ind til, hvad, de føler, hjælper dem som ikke-udøvende

pædofile, og herunder hvilken betydning VirPed har for dem hver især. I forbindelse med sidstnævnte spørgsmål svarer alle informanter, at VirPed eller andre online forums for ikke-udøvende pædofile har en stor betydning for dem, da de her kan indgå i eller kende til fællesskaber med andre ikke-udøvende pædofile. Dette ser vi blandt andet hos Carsten og Hans, som hver især udtrykker:

“Meeting other paedophiles who suffer from similar desires but choose a path of righteousness. Knowing that I was not alone, that the virtuous lifestyle was possible, and that it was not a hopeless cause have all helped tremendously in solidifying my beliefs and resolve.” (Carsten, 6. marts, 2020)

“Virped, merely by existing, has been a beacon of hope for me through my darker days. Pedophilia is a very isolating thing. Just reading the forum and knowing that others are out there who also know my struggle is comforting.” (Hans, 14. marts, 2020)

Med udtalelser som disse ser vi altså, hvordan det for de pædofile er af stor betydning at vide, at de ikke står alene med deres seksualitet og valget om ikke at agere på denne. Dette ser vi særligt ved Johannes, som direkte udtaler, at han ikke kan fungere uden muligheden for at diskutere sin seksualitet med andre, der står i samme situation:

“Discussing my attractions with other pedophiles [...] as well as with allies and professionals in the field is extremely important to me. I genuinely believe that I simply could not function without the ability. It makes me feel so much less alone knowing that there are other people who deal with these same issues, as well as others who would like to better understand the issues and provide help. [...] The largest help has come from chatting with friends and acquaintances who struggle with these same attractions. VirPed has been a very large help.” (Johannes, 31. marts, 2020)

Ud fra ovenstående mener vi at kunne argumentere for, at det kan anses som fordelagtigt at indtænke fællesskaber i det sociale arbejdes udførelse, da det netop hos de pædofile betragtes som værende af så essentiel betydning, som vi ser i citaterne. Som det fremgik i undersøgelsens problemfelt, findes der i Danmark seks forskellige behandlingssteder for mennesker med seksuel tiltrækning af børn, hvor der ved fem af dem allerede i dag er etableret gruppeterapi målrettet selvhenvendere såvel som dømt, hvilket i og for sig kan vise sig at være tilstrækkeligt

(Sundhedsstyrelsen, 2019, s. 21). Dog vil vi alligevel her plædere for, at det kunne være fordelagtigt at bibringe en ny dimension til disse gruppesamtaler, hvor fællesskabet ikke kræver et fysisk fremmøde, og hvor det ikke er nødvendigt med henvisning fra egen læge, som det ellers er tilfældet i den danske behandlingsindsats. Som vi netop har set i de ikke-udøvende pædofiles besvarelser, er de i høj grad en målgruppe, som føler sig stigmatiseret, hvilket får betydning for deres handlemønstre i forhold til at søge hjælp. Vi ser desuden på forummet VirPed, at medlemmerne her har mulighed for at fremstå anonyme, hvilket mange benytter sig af. Vi ser det derfor som en god mulighed at udvide det sociale arbejde for målgruppen med et online og anonymt fælles forum, hvor de ikke-udøvende pædofile har mulighed for at mødes med ligesindede - uden kravet om at stå frem personligt. I forbindelse med et sådant forum kunne det endvidere anses som fordelagtigt, at professionel behandling ligeledes flyttes over på denne online platform, således de pædofile ikke på noget tidspunkt skal bekymre sig om, at hverken omverden eller behandler får viden om, hvem de er. Som belyst medfører det stigma, de ikke-udøvende pædofile er pålagt, flere forskellige konsekvenser for dem - heriblandt isolation og fortielse af egne indre konflikter. Det kan derfor anses som en måde at komme dette problem til livs på, at de ikke-udøvende pædofile får mulighed for at italesætte deres indre tanker, følelser og oplevelser i et sikkert forum, hvor stemping ikke finder sted, og hvor de ikke-udøvende pædofile kan bryde isolationen ved at blive bevidste om, at de ikke står alene.

Ved en sådan online og anonym chatrådgivning finder vi det vigtigt, at der indgår en professionel tovholder, som kan fungere som støtte og rådgiver, hvis det viser sig relevant. Derudover finder vi det essentielt med denne professionelle, da vi skal sikre os, at de ikke-udøvende pædofile benytter forummet som et fællesskab, der bestyrker hinanden i deres valg om ikke at handle på deres seksualitet. Ved at trække på kriminolog Edwin Sutherlands læringsteoretiske position ser vi netop, at dette er vigtigt, da han påpeger, hvordan sociale problemer opstår gennem indlæring i interaktionen til forskellige grupper forstået sådan, at individet altså kan indlære uhensigtsmæssig adfærd og tankemønstre som resultat af interaktioner (Ejrnæs & Kristiansen, 2004, s. 73-74). Derfor bliver det væsentligt at undgå at sætte ikke-udøvende pædofile i grupper med krænkende pædofile med en anden mentalitet, da dette ifølge denne teori kan påvirke de ikke-udøvende pædofile i en negativ retning. I værste fald kan de herved dele viden om, hvordan de kan få udlevet deres lyster gennem eksempelvis børneporno samt "friste" hinanden til at begå overgreb ved at fortælle om tidligere seksuelle oplevelser med børn. Dette understreges ligeledes gennem udtalelser såsom Carstens: "*Surround yourself with others who think like you. It's easy to rationalize something when the heart wants it, and it's important to*

get a reality check from peers from time to time.” (Carsten, 6. marts, 2020). Her tydeliggøres det netop, hvordan rationaler let kan findes for at gøre tanke til handling, hvorfor det er vigtigt for ikke-udøvende pædofile at være omkring andre med samme tankesæt.

I relation til disse overvejelser vedrørende læringsteorien har vi reflekteret over, hvor en pædofil som Torben “hører til”, som netop tidligere har krænket børn, men i dag har taget et aktivt valg om fremover at forholde sig ikke-udøvende. Hvis en pædofil, som ham, er stålsat i sin beslutning om fremadrettet ikke at krænke, kan det være et godt miljø at befinde sig i, hvis han indgår i fællesskaber med andre, som aldrig har krænket. Som han selv beskriver det, så har VirPed netop haft denne gode effekt på ham:

“It is an immense relief to know there are others. I am not on often (Aktiv på VirPed. red.) and it does not yet play a part in my day to day life, but it definitely brightened my outlook and helped give me direction and confidence, especially when I needed it most.” (Torben, 3. april, 2020)

Ud fra ovenstående kan vi altså forstå, hvordan dette miljø har haft en positiv indvirkning på Torben. Modsat kan en antagelse dog være, jævnfør læringsteorien, at han kan have en dårlig indflydelse på de pædofile, som aldrig har krænket, hvis han står svagt i sin beslutning om ikke-udøvende adfærd, eller hvis han på anden måde beretter om sin tid som krænker som bestående af positive elementer. Allerede med disse overvejelser er vi bevidste om, at det sociale arbejde ikke i sig selv skal stigmatisere, hvorfor vi vil argumentere for, at Torben som tidligere krænker skal kunne indgå i et eventuelt forum på lige fod med andre ikke-udøvende pædofile, da vi ellers kan risikere, at det sociale arbejde i sig selv bidrager til yderligere isolation og stigmatisering, der gør det svært for de pædofile at indgå i samfundet.

Denne overvejelse med udgangspunkt i læringsteori om, hvordan de pædofile hver især kan påvirke hinanden, er klart sat på spidsen, da vi ikke kan antage, at alle vil indlære den negative adfærd, men det er det værst tænkelige udfald, og bygger derfor på et forsigtighedsprincip. Det er altså for at undgå, at de pædofile internt påvirker hinanden negativt, vi mener, at et sådant forum skal være styret af en professionel, netop for at bevare det forebyggende element i henhold til overgreb mod børn. Derved kan et læringsfællesskab vendes til noget positivt, hvor de ikke-udøvende pædofile opmuntrer hinanden til fortsat ikke at begå overgreb mod børn og støtter hinanden i det at have en afvigende seksualitet. Ligeledes er det vigtigt, at den eller de

professionelle har stor viden om feltet, og har kendskab til den målgruppe, der arbejdes med - nemlig mennesker der aldrig har, og heller ikke som udgangspunkt nogensinde vil, komme til at begå seksuelle overgreb mod børn. Dette er vigtigt, da vi har flere informanter, der giver udtryk for, at de ikke stoler på eksempelvis psykologer, eller som har oplevet, at den behandling, de har modtaget fra professionelle, har været utilstrækkelig eller ubehagelig. Eksempelvis fortæller Carsten: *“I don't trust therapists to know what they are talking about, or have the patient's best interest at heart [...]”* (Carsten, 6. marts, 2020). Ligeledes beretter Ove om en dårlig oplevelse med det professionelle behandlingssystem:

“When we moved last summer, a counselor agreed to help me but after the first appointment she called and informed that she wasn't qualified as a supervisor since I help other people with pedophilia. She said she could not help be because I had not offended.” (Ove, 6. marts, 2020)

Da sådanne oplevelser er genkendelige ved flere af vores informanter med det resultat, at de ikke opsøger professionel hjælp eller er usikre ved det, finder vi det vigtigt at understrege, at et eventuelt online forum er ledt af en fagkyndig person, som netop er rustet til at håndtere og forstå målgruppen, samt at eventuelle brugere er informeret om, at opgaven varetages af en kompetent professionel. Ved at de ikke-udøvende pædofile er bekendte med dette, antager vi, at det gør en forskel for de pædofile, og at det blandt dem skaber en tryghed i at vide, at deres afvigende seksualitet behandles ordentligt.

I forlængelse af ovenstående refleksioner omkring læringsmiljø finder vi det relevant at trække diskussionen op på et mere generelt niveau, da det på samme måde kan vise sig at være relevant ved de behandlingstilbud, der allerede eksisterer i Danmark, hvor det ved første øjekast synes, at ikke udøvede pædofile og børnekrænkerer henvendes til samme behandlingsindsatser. Først og fremmest har vi en antagelse om, at det, at både ikke-udøvende pædofile og krænkerer i dag henvises til de til samme behandlingsindsatser, kan have en negativ virkning for de ikke-udøvende pædofile, da de herved ikke får mulighed for at distancere sig fra de pædofile, der krænker, hvilket er det, de ellers kæmper for. Dog er det i relation til dette vigtigt at have for øje, at der på de forskellige behandlingssteder behandles mange forskellige former for seksuelle og psykiske problematikker, hvorfor det må antages, at de ikke i praksis modtager den samme behandling.

Delkonklusion

Vi kan med udgangspunkt i den tredje og sidste analysedel, hvor vi har besvaret spørgsmålet om, hvordan forholdene omkring ikke-udøvende pædofile kan få betydning for eksekveringen af det sociale arbejde på området, konkludere, at der er belæg for udfoldelse af og øget fokus på det sociale arbejde i henhold til de ikke-udøvende pædofile. Dog skal det i forhold til målgruppen af ikke-udøvende pædofile, som vi har talt med, ikke alene anses fra et præventivt udgangspunkt, men derimod have det for øje at højne de ikke udøvende pædofiles velfærd og følelse af medborgerskab. Vi mener ligeledes at kunne argumentere for, at det i henhold til udførelsen af det sociale arbejde kan anses som fordelagtigt at oprette et online forum, hvor de pædofile kan søge støtte hos hinanden anonymt. Med udgangspunkt i læringsteorien er vi her opmærksomme på, at miljøet, de pædofile indgår i, er af afgørende betydning for netop at bevare det præventive element. I henhold til et sådant online forum er vi desuden blevet bevidste om, at det er essentielt med en kompetent fagprofessionel tovholder, sådan de pædofile ikke skal frygte at møde fordømmelse. Dennes opgave vil ligeledes være at sikre, at der ikke opstår en gruppedynamik, hvor seksuelle overgreb på børn, i hvilken som helst form, kommer til at fremstå som naturligt.

Konklusion

Med denne konklusion ønsker vi at besvare følgende problemformulering:

Hvilken betydning har samfundets italesættelse af pædofili for de ikke-udøvende pædofile og et eventuelt ønske om at søge støtte, og hvordan kan dette forstås i relation til det sociale arbejde på området?

Det er i forbindelse med udarbejdelsen af nærværende undersøgelse blevet os klart, at de ikke-udøvende pædofile oplever et behov for støtte i relation til at håndtere egen seksualitet, men at dette ikke bundet i, at de udgør en fare for børn, men derimod er i forhold til de følgevirkninger, det indebærer at være stigmatiseret grundet en afvigende seksualitet. Det er altså derved en velfærdsproblematik, der anses som relevant genstandsfelt for det sociale arbejdes felt, da det netop er mistrosvsel grundet manglende emotionel tilfredsstillelse, der fremstår som det sociale problem hos målgruppen.

Gennem analysen er vi blevet bevidste om, at der i Danmark tydes to forskellige diskurser omkring pædofili - en udelukkende negativ, og en mere neutral og faktuel. Dog ser vi, at de ikke-udøvende pædofile udelukkende føler sig omsluttet af den negativt prægede diskurs, og at det derfor er denne, de forholder sig til og agerer efter. I forbindelse med dette kunne det derfor vise sig gavnligt, hvis de ikke-udøvende pædofile fik et kendskab til, at der faktisk, ved en forholdsvis let nuancering af italesættelsen af pædofile, opstår en større sympati og forståelse for dem som målgruppe. Vi ser at de pædofile er meget påpasselige omkring, hvem der får kendskab til deres seksualitet, men at dette ikke i så høj grad er baseret på en skamfølelse, som vi først havde antaget det, men nærmere en bevidsthed om og frygt for, at omverdenen ikke vil modtage informationen omkring deres seksualitet på en ønskværdig måde. Det er altså særligt frygten for de negative reaktioner, der påvirker de ikke-udøvende pædofile, da de er af den overbevisning, at omverdenen anser dem som børnekrænkere på baggrund af deres seksualitet. Vi oplever dog ikke, at denne negative diskurs i særlig høj grad påvirker, hvorvidt de ikke-udøvende pædofile søger støtte, men derimod at diskursen til dels er determinerende for, hvilken form for støtte der er behov for, og hvor denne opsøges. Vi er blevet bekendte med, at de ikke-udøvende pædofile, på trods af stigmaet, søger støtte hos professionelle eller ligesindede, hvorfor vi kan konkludere, at de henvender sig steder, hvor stigmaet må antages ikke at eksistere. I forhold til dette finder vi det essentielt, at fagprofessionelle på feltet har viden om pæ-

dofili, således de kan yde en god og ikke fordømmende støtte. Ydermere er det vigtigt, at hjælpen er lettilgængelig, således også dem, der er nye i deres erkendelse i det at være pædofil, ved, hvor de kan søge til, hvorfor vi mener, at det er vigtigt, at der findes et tilgængeligt, totalt anonymt online forum i dansk kontekst, som kan tilgås risikofrit. Præmissen for en bred benyttelse af det sociale arbejde bliver ydermere, at samfundet italesætter pædofili på en ikke fordømmende måde, og at de pædofile bliver bekendte med dette.

Vi kan altså konkludere, at samfundets italesættelse er af betydning for de ikke-udøvende pædofile - både hvad angår trivsel, selvopfattelse og åbenhed. Vi ser, at de pædofile alle har søgt hjælp enten hos professionelle eller ligesindede, hvorfor vi må konkludere, at de, trods de mange overvejelser og reaktioner diskursen og stigmaet omkring dem medfører, fortsat har et ønske om at søge støtte. Derudover bliver det vigtigt, at det sociale arbejde på dette område ikke alene italesættes som noget forebyggende, da dette i sig selv indikerer, at et overgreb vil ske, men at der i højere grad kommer en opmærksomhed på, at det sociale arbejde præsenteres som velfærdsfremmende.

Diskussion

Med udgangspunkt i ovenstående finder vi det relevant at diskutere, hvorvidt vi egentlig med dette projekt bidrager til en yderligere stigmatisering af målgruppen af ikke-udøvende pædofile, da vi ved udelukkende at fokusere på dem som en særlig gruppe, endnu engang fremhæver dem som afvigende. Selvom vi har udarbejdet vores projekt ud fra et formål om at bidrage til en afstigmatisering af gruppen, er vi på samme tid med til at understrege det faktum, at de er en afvigende gruppe, hvilket gør, at vi i form af vores italesættelse kan være med til at opretholde den afvigende position.

Gennem analysen har vi konkluderet, hvordan italesættelsen af pædofile som afvigende gruppe har haft stor betydning for de ikke-udøvende pædofile - og dette særligt i deres unge år, hvor de var af den overbevisning, at de alene på grund af deres seksualitet ville komme til at begå overgreb på børn. Netop derfor bliver det afgørende, hvordan stigmatiseringen omkring målgruppen håndteres og forsøges mindskes, sådan at italesættelsen af dem som afvigende ikke skaber yderligere distance mellem afvigende og "normale". Dette bliver således interessant med afsæt i sociolog Howard Beckers labeling-teori, som netop bygger på en antagelse om, at den sociale stempning af en person som afviger kan presse vedkommende ud i yderligere afvigelse, hvor den afvigende, i dette tilfælde de pædofile, altså vil internalisere de negative forventninger, der er til dem for derved at agere efter dem. I relation til målgruppen af ikke-udøvende pædofile gør denne teori sig derfor interessant, da vi med den kan forstå, at en stempning af de ikke-udøvende pædofile som afvigende i værste fald kan medføre, at de overgiver sig til og agerer efter de negative forventninger, de er underlagt (Becker, 2005, s. 177-178).

Med afsæt i Beckers teori bliver det altså derfor særligt vigtigt, at stigmaet omkring de ikke-udøvende pædofile mindskes, hvorfor det bliver relevant at gøre sig overvejelser om, hvordan vi får italesat problematikken om, at en gruppe er stigmatiseret uden at italesætte dem som afvigere. Dette bliver derved en svær opgave i relation til det sociale arbejde, i og med at problematikken skal adresseres uden, at der bidrages til yderligere stempning og derved risiko for internalisering. Hvorvidt vi med dette projekt har formået at bidrage til en afstigmatisering, er svært at komme med et endegyldigt svar på, men ud fra ovenstående er vi opmærksomme på, at et positivt udfald af forsøget på afstigmatiseringen er betinget af, at formidling af vores resultater rettes mod relevante og fagkyndige parter, sådan at emnet belyses fra den rette vinkel, da vores undersøgelse i sig selv blot er en lille intervention i målet om afstigmatisering og

derved ikke i sig selv gør en forskel. I forhold til hvordan pædofile omtales, kan vi vende et kritisk blik mod os selv, da vi på den ene side har søgt at belyse emnet fra en neutral vinkel, men på den anden side har lavet et klart skel mellem ikke-udøvende pædofile og pædofile krænkere, hvilket kan antages at bidrage til en “dæmonisering” af pædofili som seksualitet, selvom det faktisk er krænkelsen af børn, vi søger at tage afstand fra. Dette kan antages også at blive vigtigt i henhold til det sociale arbejde i praksis, da italesættelsen af, at pædofili i sig selv ikke er farligt, er et vigtigt fundament for at afstigmatisere gruppen.

I forbindelse med disse overvejelser om, hvordan man bedst tilgår opgaven om at mindske stemplingen, har vi ligeledes reflekteret over, om det egentlig er en komplet normalisering af pædofili som seksualitet, vi med vores projekt ønsker at fremme. På den ene side mener vi, at der med en normalisering af pædofili følger en risiko for, at det ikke længere vil afholde pædofile fra at føre seksualiteten ud i livet, hvorfor vi som fagprofessionelle og samfund ikke kan vende det blinde øje til. På den anden side vil det for mange ikke-udøvende pædofile være fordelagtigt med en normalisering af pædofilien som en seksuel orientering, da mange af de negative personlige reaktioner, tanker og følelser, de har, stammer fra denne bevidsthed om, at deres seksualitet er afvigende, som vi så det i analysens anden del. Det gælder derved om at finde en balance mellem at italesætte det forkerte i seksuelle relationer med børn, således at dette ikke kommer til at forekomme som acceptabelt, men samtidig italesætte, at der ikke alene ved seksualiteten er noget forkert, sådan at de pædofile tør søge hjælp om nødvendigt.

Litteraturliste

Becker, H. S. (2005) *Outsidere - studier i afvigelsessociologi* (1. udg.). Oversat af Søren Søgaard. Hans Reitzels Forlag: København.

Brinkmann, S. (2015) "Etik i en kvalitativ verden" i Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (red.) *Kvalitative metoder - en grundbog* (2. udg.). Hans Reitzels Forlag: København.

Bo, I. G. (2015) "Skam - når personligheden står for skud" i Bo, I. G. & Jacobsen, M. H. (red.) *Hverdagslivets følelser* (1. udg.). Hans Reitzels Forlag: København.

Burr, V. (2015) *Social Constructivism*. (3. udg.). Routledge: London.

Christensen, A. B. (2015) "Objektivt eller subjektivt perspektiv" i Christensen, A. B., Jørgensen, S., Olesen, S. P. & Rasmussen, T. (red.). *Viden og videnskabsteori i socialt arbejde* (1. udg.) Hans Reitzels Forlag: København.

Christensen, A. B. (2015) "Social konstruktion eller social realitet" i Christensen, A. B., Jørgensen, S., Olesen, S. P. & Rasmussen, T. (red.). *Viden og videnskabsteori i socialt arbejde* (1. udg.). Hans Reitzels Forlag: København.

De Vaus, D. (2001) *Research Design in Social Research*. SAGE Publications Inc.: London.

Ejrnæs, M. & Guldager, J. (2015) "Indledning" i Ejrnæs, M. & Guldager, J. (red.). *Helhedssyn og forklaring* (1. udg.). Akademisk Forlag: København.

Ejrnæs, M. & Kristiansen, S. (2004) "Perspektiver på sociale problemer i USA og Skandinavien" i Meeuwisse, A. & Swärd, H. (red.). *Perspektiver på sociale problemer*. (1. udg.). Hans Reitzels Forlag: København.

Ejrnæs, M. & Monrad, M. (2013) "Teorier om sociale problemer" i Guldager, J. & Skytte, M. (red.). *Socialt arbejde - teorier og perspektiver* (1. udg.). Akademisk Forlag: København.

Elmholdt, C. (2006) *Cyberspace alternativer til ansigt-til-ansigt interviewet*. Psykologisk Institut, Aarhus Universitet.

Fisher, D. (1994) "Adult sex offenders – Who are they? Why and how do they do it?" i Morrison, T., Erooga, M. & Beckett, R., C. (red.). *Sexual Offending against Children – Assessment and treatment of male abusers* (1. udg.). London: Routledge

Foucault, M. (1976) *Seksualitetens historie 1 - viljen til viden*. Oversat af Søren Gosvig Olesen. Bibliotek Rhodos: København.

Folketinget. B 57 Forslag til folkebeslutning om forbud mod børnesexdukke. Hentet d. 4. marts 2020 fra: <https://www.ft.dk/samling/20191/beslutningsforslag/B57/BEH1-61/forhandling.htm>

Fuglested, M. & Munck, E. (2005) *Voksne krænkere*. Videnscentret for sociale indsatser ved seksuelle overgreb mod børn.

Giddens, A. (1992) *Intimitetens forandring - Seksualitet, kærlighed og erotik i det moderne samfund*. Oversat af Else Henneberg Pedersen. Hans Reitzels Forlag: København.

Goode, S. (2010) *Understanding and addressing adult sexual attraction to children*. Routledge: New York

Goffman, E. (2010) *Stigma - Om afvigerens sociale identitet*. Oversat af Brian Gooseman. Samfundslitteratur: Frederiksberg C.

Graugaard, C., Pedersen, K. B. & Frisch, M. (2015) *Seksualitet og sundhed*. Vidensråd for forebyggelse.

Guldager, J. (2015) "Kausalitet - forskellige måder at forklare på" i Ejrnæs, M. & Guldager, J. (red.). *Helhedssyn og forklaring* (1. udg.). Akademisk Forlag: København.

Guldager, J. (2015) "Komplementaritet og dialektik" i Ejrnæs, M. & Guldager, J. (red.). *Helhedssyn og forklaring* (1. udg.). Akademisk Forlag: København.

Hammerbrink, T. (1999) "Man jager et bæst - men man fanger et menneske" i *Pædofili - om seksuelt misbrug af børn og unge i samfundets institutioner*. Frydenlund: København.

Henley, J. (2013) *Pædofili er en gåde for videnskaben*. Hentet d. 21. maj 2020 fra: <https://www.information.dk/udland/2013/01/paedofili-gaade-videnskaben>

Hertoft, P. (1986) "Indledning" i *Forbrydelse uden offer*. Forfatterkollektivet Trobrianderne.

Højbjerg, H. (2014) "Hermeneutik" i Fuglsang, L., Olsen, P. B & Rasborg, K. (red.) *Viden- skabsteori i samfundsvidenskaberne - på tværs af fagkulture og paradigmer* (3. udg.). Sam- fundslitteratur: Frederiksberg.

International Federation of Social Workers (2014) *Global definition af socialt arbejde*. Hentet d. 23. april 2020 fra: <https://www.ifsw.org/what-is-social-work/global-definition-of-social-work/>

Jacobsen, M. H. (2007) "Adaptiv teori - den tredje vej til viden" i Jacobsen M. H., Antoft R., Kristiansen S., Jørgensen, A. (red.) *Håndværk og horisonter: tradition og nytænkning i kvali- tativ metode*. Syddansk Universitetsforlag: Odense.

Jacobsen, B., Tanggaard, L. & Brinkmann, S. (2015) "Fænomenologi" i Brinkmann, S. & Tang- gaard, L. (red.) *Kvalitative metoder - en grundbog* (2. udg.). Hans Reitzels Forlag: København.

Juul, S. (2012) "Fænomenologi" i Juul, S. & Pedersen, K. B. (red.) *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori - en indføring* (1 udg.). Hans Reitzels Forlag: København.

Jyllands-Posten (2019) *Pædofile opgiver i stort omfang at få hjælp*. Hentet d. 24. februar 2020 fra: <https://jyllands-posten.dk/indland/ECE11241050/paedofile-opgiver-i-stort-omfang-at-faa-hjaelp/>

Järvinen, M. & Mik-Meyer, N. (2017) "Kvalitative analysetraditioner i samfundsvidenskabelig forskning" i Mik-Meyer, N. & Järvinen, M. (red.) *Kvalitativ analyse. Syv traditioner* Køben- havn: Hans Reitzels Forlag.

Koldbye, C. (2008) *Kun hver femte børnemisbruger er pædofil*. Hentet d. 26. februar 2020 fra: <https://videnskab.dk/kultur-samfund/kun-hver-femte-bornemisbruger-er-paedofil>

Kristiansen, S. (2017) "Fortolkning, forståelse og den hermeneutiske cirkel" i Järvinen, M. & Mik-Meyer, N. (red.). *Kvalitativ analyse. Syv traditioner* Hans Reitzels Forlag: København

Kvale, S. & Brinkmann, S. (2015) *Interview - Det kvalitative forskningsinterview som hånd- værk* (3. udg.). Hans Reitzels Forlag: København.

Larsen, M. C. (2012) "Når dataindsamlingen går online - udfordringer for den kvalitative internetforsker" i Jacobsen, M. H. & Jensen, S. Q. (red.) *Kvalitative udfordringer*. Hans Reitzels Forlag: København.

Ledegaard, F. H., Skjerning, A. & Tuxen, K. (2018) *Ekspertter: Tabu om pædofili skaber flere overgreb mod børn*. Hentet d. 4. marts 2020 fra: <https://www.dr.dk/nyheder/indland/ekspertter-tabu-om-paedofili-skaber-flere-overgreb-mod-boern>

Mik-Meyer, N. & Villadsen, K. (2007) *Magtens former - sociologiske perspektiver på statens møde med borgeren*. (1. udg.). Hans Reitzels Forlag: København.

Munk, P. K. (2008) *Når tilliden går tabt*. Magasinet Humaniora (nr. 3).

Møhl, B. (1999) "Pædofili - den ulykkelige perversion" i Karpatschhof, B., Prætorius, N., Olsen, A. O., Berliner, P., Diderichsen, B., Møhl, B & Bang, J. (red.). *Psyke & logos - Tema: Børn og seksualitet* (Årgang 20, nr. 2). Dansk Psykologisk Forlag: København.

Nathanson, D. (1992) *Shame and Pride*. W. W. Norton & Company: London.

Olesen, S. P. (2015) "Metodologiske perspektiver og socialt arbejde" i Christensen, A. B, Jørgensen, S., Olesen, S. P & Rasmussen, T. (red.). *Viden og videnskabsteori i socialt arbejde* (1. udg.) Hans Reitzels Forlag: København.

Psykatri Region Hovedstaden (2020) *Spørgsmål og svar*. Hentet d. 4. marts 2020 fra: <https://www.psykiatri-regionh.dk/bryd-cirklen/om-brydcirklen-dk/Sider/Spoergsmaal-og-svar.aspx>

Rangstrup, B. (2011) *Når voksne krænker*. Red barnet.

Rasborg, K. (2014) "Socialkonstruktivismen i klassisk og moderne sociologi" i Fuglsang, L., Olsen, P. B & Rasborg, K. (red.) *Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne - på tværs af fagkulture og paradigmer* (3. udg.). Samfundslitteratur: Frederiksberg.

Rendtorff, J. D. (2014) "Fænomenologien og dens betydning" i Fuglsang, L., Olsen, P. B. & Rasborg, K. (red.) *Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne - på tværs af fagkulture og paradigmer* (3. udg.). Samfundslitteratur: Frederiksberg.

Straffeloven. Lovbekendtgørelse nr. 976 af 17. september 2019. Bekendtgørelse af straffeloven.

Sundhedsstyrelsen (2019) *Undersøgelse af muligheder for at styrke indsatsen til mennesker med pædofile tanker*. COWI: Kongens Lyngby.

Tanggard, L. & Brinkmann, S. (2015) "Interviewet: samtalen som forskningsmetode" i Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (red.) *Kvalitative metoder - en grundbog* (2. udg.). Hans Reitzels Forlag: København.

Tanggard, L. & Brinkmann, S. (2015) "Kvalitet i kvalitative studier" i Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (red.) *Kvalitative metoder - en grundbog* (2. udg.). Hans Reitzels Forlag: København.

Virped. (2020) *FAQ*. Hentet d. 2. april 2020 fra: <https://www.virped.org/f-a-q.html>

Virped. (2020) *Welcome to Virtuous Pedophiles*. Hentet d. 2. april 2020 fra: <https://www.virped.org>

WHO (2020) World health organisation. "*Sexual Health*". Hentet d. 12. februar 2020 fra: https://www.who.int/health-topics/sexual-health#tab=tab_2

Aarhus Universitet (u.å.) *Metodeguiden - Surveys*. Hentet d. 2. april 2020 fra: <https://metodeguiden.au.dk/surveys/>